

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(5) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 1 Φεβρουαρίου 1960 (Π.Ο.Η.)
"Έτος ΙΕ". Αριθ. 331-332 Τιμή Φύλλον Δραχ. 2
ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Η.
Γραφεία: Οδός Κάνιγγος 32 Τηλ. 622.952 - Αθήναι

Διευθύνεται υπό ἡγεσίαν Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἠμέρητος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30
Ἐξωτερικοῦ: Ἠμέρ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΑΙ ΑΙ ΕΥΘΥΝΑΙ

"Ἐληξε λοιπόν ἡ ἀποστολή τῶν σεβαστῶν μελῶν τοῦ Γ' Ἱερατικοῦ Συνεδρίου μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς Νέας Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς; Ἀλλοίμονον εἰς τοὺς περιβεβλημένους μετὰ τὸ οὐράνιον ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης καὶ ψηλαφούντες τὰ φρικτὰ μυστήρια, παρέμενον εἰς τὸ ἐπιπεδον ἑνὸς ἀσημάντου ἐκλέκτορος, μετὰ δὲ τὰς κραυγαλέας προϋποθέσεις τοῦ «ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι»!

Δὲν ἔληξε λοιπόν οὔτε ἡ ἀποστολή τῶν ἐκλεζάντων, οὔτε ἡ ἀποστολή τῶν ἐκλεγέντων! Ἀπ' ἐναντίας τώρα ἀρχίζει!

Καὶ ἡ οὐσία τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς εἶναι ἡ προβολὴ τοῦ Κλήρου!

Ὁ κληρικός, ἀφ' ἧς ἔλαβε τὸ χάρισμα τῆς ἱερωσύνης, εἶναι (πρέπει νὰ καταστῇ) ἄγγελος! Εὐγένεια χαρακτῆρος, καλωσύνη, ἀγάπη, λεπτότης αἰσθημάτων εἰλικρίνεια προθέσεων ἰσοῦ τὸ συνιστοῦν τὴν ιδιότητα τοῦ Ἀγγέλου, τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ ἱερεὺς. Ἐν συνεχείᾳ τόσον ὁ ἰδιωτικὸς βίος, ὅσον καὶ ὁ δημόσιος τοῦ κληρικοῦ πρέπει νὰ ρυθμίζονται ἀπὸ τοὺς θεῖους καὶ ἱεροὺς κανόνες! Εἰς τὴν συνείδησιν τῶν κληρικῶν θὰ πρέπει νὰ ἐξαφανισθῇ τελείως τὸ σωματειακὸν φρόνημα! Δηλαδή δὲν θὰ πρέπει ὁ κληρικός νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτὸν τοῦ μέλους Σωματείου τινός, ἀλλὰ μέλος τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἶναι πραγματικότης ὑπεράνω τῆς ὕλης καὶ τῶν κοσμικῶν σχημάτων ὑπάρχουσα. Κατὰ συνέπειαν θὰ πρέπει νὰ ἐκδηλωθῇ ἡ πρωτίστη ἀρετὴ, ἡ ἀρετὴ τῆς πειθαρχίας! Τὸ τετριμμένον ἐπιχείρημα, τὸ διακαίολογον μόνον μίαν ἐωσφορικὴν ἀλαζονείαν, ὅτι οἱ συνιστῶντες τὴν ἡγεσίαν εἶναι ὁμοιοβαθ-

μοι θὰ πρέπει νὰ ἐκλείψῃ. Καὶ θὰ πρέπει νὰ ἐκλείψῃ, διότι ἐπὶ τέλους αὗτοι οἱ ὁμοιοβαθμοὶ ἔχουν ὑπὲρ ἑαυτῶν τὴν ἠθικὴν δύναμιν τῆς ψήφου τῶν ἐκλεζάντων αὐτούς.

Μετὰ ἰδιαίτουσαν στοργὴν θὰ πρέπει ὁ κληρικός νὰ προσέξῃ τὴν ἐπαρχίαν, τὸ ἐπαρχιακὸν παράρτημα. Δὲν θὰ πρέπει νὰ μένῃ παράρτημα ἀλειτούργητον. Ἔστω καὶ ἅπαξ τοῦ μηνὸς τὸ παράρτημα θὰ πρέπει νὰ δέχεται τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κληρικοῦ.

Καὶ αὐτὰ μὲν ἀνάγονται εἰς τὰς εὐθύνας τοῦ Ἱερατείου καὶ διδουν τὴν ἔννοιαν τῆς προβολῆς, τὴν ὁποῖαν ὑποδεικνύομεν.

Ἰδιαίτως εὐθύναι, ἐκτὸς τῶν γενικῶν, βαρύνουν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐπιτροπὴν!

Ἡ Ἐκκλησία, Ἐπιτροπὴ καλεῖται νὰ συνενώσῃ τὰς διεσπαρμένας δυνάμεις, νὰ ἐκπονήσῃ πρόγραμμα συγκεκριμένης ἐργασίας, νὰ ὀργανώσῃ τὸν ἀγῶνα, νὰ ρίψῃ εἰς τὴν λήθην ἀτυχῇ περιστατικὰ καὶ νὰ διανοίξῃ μίαν νέαν περιόδον δράσεως.

Ἐχει ὅλα τὰ κεφάλαια, ποὺ ἀπαιτοῦνται. Ἐχει ποίμνιον εὐλαβὲς καὶ ἅγιον, λαὸν ἐκλεκτὸν καὶ περισούσιον. Ἐχει θεολόγους, τοὺς ὁποῖους δύναται κάλλιστα νὰ ἀξιοποιήσῃ συνεργαζομένη μετ' αὐτούς. Ἐχει νομικὸν βάθρον, ἐφ' οὗ δύναται νὰ κινήθῃ, τὸ Σωματεῖον «Γεν. Φιλότι. Ταμεῖον κ.λ.π.».

Τόσον τὸ Ἱερατεῖον, ὅσον καὶ ἡ Ἐκκλησία. Ἐπιτροπὴ πρέπει νὰ συναισθανθοῦν βαθύτατα τὸ ὕψιστον νόημα, ποὺ διακηρύττει τὸ ρητόν του Ἀπ. Παύλου «Θεὸς ἐσμέν συνεργοί».

Πολυσέβαστον Ἱερατεῖον,

Ἀπεδείξατε μετὰ τὴν ἔνταξίν Σας εἰς τὴν φά-

λαγγα τῶν κληρικῶν τῆς διωκόμενης Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τὴν αὐταπάρνησιν Σας. Δὲν εἶσθε οἱ ὑπάλληλοι, ἀλλὰ οἱ ὁμολογηταί. Ἀνεδείχθητε τὸ ἔμψυχον φράγμα, ὕπερ συνεκράτησε τὸν χεῖμαρρον τῆς καινοτομίας καὶ τοῦ ἀμωλώλου ἐκσυγχρονισμού.

Καλεῖσθε ἤδη καὶ πάλιν εἰς ἓνα ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον σεῖς καθιερώσατε καὶ ὁ ὁποῖος διέρχεται μίαν κρίσιν. Καὶ ἡ κρίσις αὕτη θὰ παρέλθῃ, ἐφ' ὅσον ἀντιληφθῇτε τὰς βαρυτάτας εὐθύνας σας ἐναντι τοῦ Θεοῦ, τῆς Ἀγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας, τῆς Ἱστορίας καὶ τοῦ πληρώματος.

Αἱ ἡμέραι εἶναι χαλεπαί. Τερατόμορφα θη

ρία, ἐπωνομαζόμενα Μασσониsmός, ἀθεΐα, προτεσταντισμός, παπισμός πολιορκοῦν τὴν Πάναγνον Νύμφην, τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Δὲν εἶσθε ἄνθρωποι· ἀλλ' ἄγγελοι. Θυσιάσατε λοιπὸν πᾶν ἀνθρώπινον φρόνημα, εἴτε ἐγωΐsmός λέγεται, εἴτε φιλότιμον, εἴτε καὶ προσωπικὸν δικαίωμα ἀκόμη. Ἀναδειχθῇτε τὸ φῶς, ποὺ φωτίζει, ἡ λυχνία ποὺ φέγγει, τὸ ἅλως, ποὺ συντηρεῖ.

Ἕνας ἐλόκληρος λαὸς σας ἀκολουθεῖ. Τὸ Γ'. Ἱερατικὸν Συνέδριον θὰ πρέπει νὰ ἀποτελέσῃ σταθμὸν.

Αἱ εὐθύναι σας εἶναι τρομακτικαί.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Π ρ ό ς

Τὸ εὐσεβέστατον ἱερατεῖον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας

Ἀδελφοί ἐν Χριστῷ καὶ Συλλειτουργοί οἱ τὸν ἀγῶνα τῆς εὐσεβείας ἀγωνιζόμενοι,

Ἀπονέμοντες Ὑμῖν τὸν ὀφειλόμενον ἐν Χριστῷ ἀδελφικὸν ἀσπασμόν, εὐχόμεθα ὅπως, Κύριος ὁ Θεὸς ὁ θεμελιώσας καὶ ἀγιάσας τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ τῷ ἰδίῳ αἵματι καὶ κατευθύνων ταύτην πρὸς τὸ νοητὸν τῆς σωτηρίας λιμένα ἐνδυναμώνει πάντας ἡμᾶς τῇ θείᾳ Αὐτοῦ χάριτι τῇ τὰ ἀσθενῇ θεραπευοῦσῃ καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσῃ καὶ καθιστᾷ ἀξίους ἐργάτας τῆς ἀποστολῆς ἡμῶν. Θεία νεύσει καὶ φωτισμῷ τοῦ Παναγίου Πνεύματος αἱ προσπάθειαι Ὑμῶν τῶν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν ἀνέδειξαν τὴν νέαν ἡγεσίαν τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, ἥτις ἐπωμίζεται τὸ βαρύτατον ἔργον τῆς διοικήσεως καὶ κατευθύνσεως αὐτοῦ κατὰ τὴν μεταβατικὴν ταύτην περίοδον εἰς καιροῦς λίαν χαλεποῦς καὶ στιγμὰς δυσκόλους ἐπ' ἐλπίδι ὅτι, Θεοῦ συνεργοῦντος, θέλει φέρῃ αἰσίως εἰς τέλος τὸ ὕψιλόν ἔργον τῆς καὶ παραδῶσῃ τὴν πηδαλιουχίαν τοῦ Ἱ. Ἀγῶνος εἰς τὰς φυσικὰς χεῖρας.

Ἡμεῖς, ἡ Ἐκκλ. Ἐπιτροπὴ, προελθοῦσα ἐκ τῆς ὑμετέρας εὐσεβοδὸς βουλήσεως ὅπως μὴ ὀφείητε τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. ἀκέφαλον κατὰ τὰς κρίσιμους ἡμέρας τοῦ νῦν αἰῶνος, ἡμεῖς λέγομεν ἐνσαρκώνοντες τὴν ἐντολὴν σας ὅπως πράξωμεν τὸ δυνατόν ἀνθρωπίνως διὰ τὴν ὀρθὴν πλοήγησιν τῆς νοητῆς νηὸς τοῦ Κυρίου, ἀπευθύνοντες Ὑμῖν ἀδελφικὰς εὐχαριστίας, δραττώμεθα τῆς εὐκαιρίας ἵνα ἀνακοινώσωμεν τὰς θεμελιώδεις ἰδέας, αἵτινες θὰ ἀποτελέσουν τὸ πρόγραμμα τῆς μελλοντικῆς πορείας ἡμῶν.

Τοῦτο πράττοντες ἔχομεν τὴν βεβαιότητα ὅτι καὶ Ὑμεῖς συμβάλλετε τελεσφόρως εἰς τὴν καρποδοτήσιν τῆς πνευματικῆς σπορᾶς, ἣν ἅπαντες ἀπὸ κοινοῦ ἐργαζόμεθα, διότι πιστεύομεν ὅτι τὸ ἔργον μας τότε καὶ μόνον θὰ ἀχθῇ εἰς πέρας διὰν ἅπαντες ἀνεξαιρέτως ἔχομεν τὴν θέσιν γονίμων κλημάτων ἐν τῇ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου κατὰ τὸν λόγον Αὐτοῦ. «Ἐγὼ εἰμι ἡ ἀμπελος ὑμεῖς τὰ κλήματα».

Εἶναι δὲ περιττὸν νὰ τονίσωμεν ὅτι τὰς εὐθύνas ἐνώπιον τοῦ Κυρίου διὰ τὴν διατήρησιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς Ὁρθοδοξίας δὲν τὰς φέρει ἀποκλειστικῶς ἡ ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ πᾶς τις πιστὸς εἶναι ὑπεύθυνος καὶ δὴ ὁ ὀρθόδοξος ἱερεὺς.

Ἡ Ἐκκλ. Ἐπιτροπὴ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ θεωρήσῃ ἑαυτὴν ἱκανοποιημένην ἐκ τῆς διαπιστώσεως ὅτι ἡ ὑμετέρα συνεισφορὰ εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Ἀγῶνος ἐξαντλεῖται εἰς τὴν ἐκλογὴν καὶ μόνον αὐτῆς ἀνεμίας βαθυτέρας καὶ συνεχιζομένης συμπαραστάσεως εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐκ μέρους ὡμῶν.

Μία τοιαύτη διαπίστωσις ὀδηγοῦσα ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ναυάγιον καὶ τῶν καλυτέρων ἔστω προθέσεων καὶ προσπαθειῶν τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς θὰ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα ν' ἀχρηστευθῇ αὕτη αὕτη ἡ ὑπαρξίς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας με ὅλας τὰς ὀλεθρίας διὰ τὸν Ἱ. Ἀγῶνα συνεπειάς.

Ἐπειδὴ ὅμως πιστεύομεν ὅτι πρῶτοι Ὑμεῖς ἀποδέχεσθε τὸν βαρὺν κλῆρον τῶν εὐθυνῶν τῶν ἀπορρεουσῶν ἐκ τοῦ Ὑψίστου ἀξιώματος τῆς ἱερωσύνης, καὶ τάσσεσθε ἀλληλέγγυοι με τὰς κατευθύνσεις καὶ ἐπιδιώξεις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς δι' αὐτὸ θεωροῦμεν ἐπάναγκες ὅπως καθιστώντες ὑμᾶς κοινωνοὺς τῶν κατευθύνσεων καὶ προθέσεων μὲς εὐρώμεν ἐν τῷ προσώπῳ σας συναντηλήτορας καὶ συναθλητάς ἐν τῷ καλῶνικῷ ἀγῶνι τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἀδελφοί Συλλειτουργοί,

Πλεονάζει ἡ μακρυγορία ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐπικρατοῦντος κλίματος ἐν τῇ

περιοχῇ τῆς ὀρθοδοξίας. Εἶναι γνωστὰ τοῖς πᾶσι τὰ ὁφόνια τῆς ἁμαρτίας. Τὸ ψαλμικὸν ὅτι «πάντες ἐξέκλιναν ἅμα ἠχρίωθισαν» εὕρσκει ὑπὲρ ποτε καὶ ἄλλοτε τὴν τραγικὴν τοῦ ἐπιβεβαίωσιν.

Τί τέξεται ἡ ἐπιούσα ἄγνωστον. Πάντως γενικῶς πρέπει νὰ ἱστάμεθα μὲ πολὺν σκεπτικισμόν καὶ ἐν ἐπιφυλακῇ εἰς ὅ,τι ἀποκαλεῖται «πανορθόδοξος Σύνοδος» κ.λ.π.

Πολλὰς φορές εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡ κακοδοξία ὑπεκρίθη τὴν ὀρθο-δοξίαν διὰ νὰ παραχαράξῃ καὶ νὰ καταδολιεύσῃ τὴν ἀλήθειάν της.

Δυσμενεῖς πιθανῶς διαγράφονται οἱ καιροὶ διὰ τὸ μέλλον τῆς ὀρθοδόξου ὁλκάδος, δυσμενεῖς, ἀλλ' ὄχι ἀπελπιστικοί.

Ἡ τηρητέα στάσις ὧν ἡμῶν εἰς τοιοῦτου εἴδους ἀποπειρας ὡς διαγράφονται εἰς τὸν ὀρίζοντα διὰ τοὺς προσεχεῖς μῆνας, ὑπαγορεύεται καὶ ἐκ τῆς ὀρθοδόξου συνει-δήσεώς σας, ἐκ τῶν ἀγώνων σας ἐν τῷ παρελθόντι καὶ νῦν καὶ ἐξ ὧν ἡ Ἐκκλησία ἔπιτροπὴ θ' ἀνακοινώσῃ.

Ἦδη προβαίνει εἰς μίαν πρώτην δῆλωσιν τῶν θέσεων ἐπὶ τῶν ὁποίων δέον νὰ ἱστάμεθα, ἐπιφυλασσομένη νὰ παρακολουθῇ τὴν κατάστασιν καὶ μὲ γνώμονα τὸ Ἐκκλησία. Συμφέρον νὰ καθορίσῃ τὴν θέσιν της.

Πάντως ἡ ἐνότης καὶ ἡ συμπαγὴς συσπείρωσις περὶ τοῦ ὀρθοδόξου ἰδανικοῦ οὐ μόνον θ' ἀποτελέσῃ τὸ ἀρὰτ μιᾶς σωτηρίας, ἀλλὰ καὶ θὰ συμβάλῃ ὡς γενναῖον ἀντί-βαρον εἰς τὴν ἀνάνισιν πολλῶν ὀρθοδόξων στοιχείων.

Στείκετε λοιπὸν καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις.

Τὸ μέγα πρόβλημα, ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, ὅπερ καταθλίβει τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. ὡς καὶ ὑμεῖς ἐξ ἴσου καλῶς γνωρίζετε εἶναι ἡ χρεία τοῦ ἐπισκοπικοῦ θρόνου αὐτῆς. Ὁ δυσμενὴς ἀντίκτυπος τοῦ κολλοσοσιαίου τούτου ζητήματος εἶναι αἰσθητὸς εἰς ἅπαν τὸ ὄμμα τοῦ ἱ. Ἀγῶνος τὸ ὁποῖον ἀλγεῖ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὀδύνης τὴν ὁποῖαν

Τὸ Νέον Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Πανελληνίου Θρησκευτικῆς καὶ Ἐθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοι-νωνίας. Διακρίνονται ὁ Πρόεδρος κ. Γ. Κόττης, ὁ ἀντιπρόεδρος κ. Α. Ζούλιας, ὁ Β' ἀντιπρόε-δρος κ. Κόμνιος, ὁ Γεν. Γραμματεὺς κ. Σιδέρης, ὁ εἰδικὸς Γραμματεὺς κ. Στ. Παπαγιαννοῦλης, ὁ Ταμίης κ. Γ. Καβουρίδης, ὁ ἑφορος κ. Ἡ. Ἀγγελόπουλος καὶ οἱ Σύμβουλοι κ.κ. Α. Βαπορί-δης, Δ. Ντίζος, Π. Καραμάνος Δ. Δαμάσκος, Γ. Γκούμας, Ι. Μιχαλόπουλος

δοκιμάζει ἀναμνησκόμενος τὸ γραφικόν, ὅπου ἐπίσκοπος ἐκεῖ καὶ Ἐκκλησία.

Ἡ Ἐκκλησι. Ἐπιτροπὴ ἔχουσα αἰσθῆσιν τῆς ἐλλείψεως ταύτης, ἔταξε ὡς σκοπὸν τῆς πρωτεύοντα τὴν ἐξεύρεσιν ἡγεσίας ἀντλοῦσα αὐτὴν παρὰ νομίμου καὶ κανονικῆς πηγῆς, ἐχούσης τὴν ἀποστολικότητα καὶ ὀρθοδοξίαν ἀλώβητον καὶ μεμαρτυρημένην.

Ἡ μέχρι σήμερον παρότασις τῆς ἐκκρεμότητος οὐδόλως ἀναστέλει τὰς ἐνεργείας ἡμῶν, καὶ οὐδόλως ἐκκολάπτει τὸν ἀπελπισμὸν.

Ἐχοντες πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ Κυρίου περὶ τοῦ τελικοῦ θριάμβου τῆς Ἐκκλησίας πιστεύομεν ἀκραδάντως ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο, ὑπερ ἅπαντες ὑπηρετοῦμεν, ἔχον θεϊκὴν τὴν σύστασιν πέπρωται νὰ ὑπερνικήσῃ τὰς ἀντιξοότητες καὶ νὰ θέσῃ ἐκποδῶν τὰς καταδολιεύσεις τῶν ὑπονομευτῶν φανερῶν καὶ ἀφανῶν.

Δι' αὐτὸ καὶ πᾶσα ὀλιγοπιστία πλήττει εἰς τὴν καρδίαν τὴν στρατευομένην Ἐκκλησίαν. Ἡ ἀδιάλακτος ὀρθόδοξος ἀγωνιστικότης πρέπει ὅχι μόνον νὰ ἐπιμείνῃ ἀκαταπαύστως εἰς τὴν προσπάθειαν ἐξευρέσεως νομίμου ἡγεσίας, ἀλλὰ πρέπει συγχρόνως νὰ ἀποκλείσῃ διαρρήδην τὴν ὑποβολημαίαν τυχὸν πρότασιν περὶ ἀναγνώρισεως τῶν ψευδεπισκόπων τῆς Κεραττίας.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ καταστρατηγήσαντες καὶ καταρρακώσαντες θέσφατα καὶ κανόνας οἰκομενικῶν Συνόδων ἔχουν ἐπωμισθῇ τεραστίως εὐθύνας διὰ τὰς ὁποίας θὰ λογοδοτήσουν ἐνώπιον τοῦ Ὑψίστου καὶ τῆς Ἱστορίας. Ἐπὶ τοῦ κολοσσιαίου αὐτοῦ θέματος ἡ Ἐκκλησι. Ἐπιτροπὴ ἔχει τὴν πεποίθησιν ὅτι αἱ ἀπόψεις τῆς οὐ μόνον ἐναρμονίζονται πλήρως μὲ ἅπαντας ἀ ἐξαιρέτως τοὺς κληρικοὺς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ. Ο. Χ. ἀλλὰ—τὸ καὶ σπουδαιότερον—ὅτι εὐρίσκονται ἐντὸς τῆς περιοχῆς τῶν κανόνων ὑπὲρ τῆς διαφυλάξεως τῶν ὁποίων διεάγεται καὶ ὁ ἀγὼν οὗτος.

Παράκλησις ὅμως ἡμέτεροι ἀδελφοὶ καὶ πατέρες καὶ ἀνάγκη τῶν πραγμάτων εἶναι ὅπως μὴ ἐπιτρέπωμεν ἐπὶ τοῦ ζωτικοῦ τούτου θέματος διαδόσεις ψευδεῖς καὶ παραπαιστικὰς ὑπὸ στοιχείων τὰ ὁποῖα ἐπιθυμοῦν τὴν διάλυσιν καὶ ἐκμηδένισιν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος διὰ νὰ σκυλεύσουν καὶ λαφυραγωγήσουν αὐτὸν ὅπως ξυλεύεται πᾶς ἀνὴρ ὅταν πέσῃ ἢ δρῶς.

Φράξατε λοιπὸν τὰ στόματα τῶν διαδοσίων καὶ ψευδαδελφῶν τῶν ἀπεργαζομένων φθορὰν καὶ διάλυσιν.

Ἀπονώσατε δραστηρίως κάθε ἄτομον,—τὸ ὅποιον ἐνῶ οὐδεμίαν ὑπηρεσίαν προσφέρει εἰς τὸν ἀγῶνα, ἀφ' ἑτέρου ἀναπτύσσει δ' ἄλλήν τὴν σατανικὴν τοῦ βολιότητα μὲ τὴν ὅποیان ὀπλίζει τοὺς τοιοῦτους ὁ ἀντίχριστος, διὰ νὰ φθείρῃ καὶ κρημνίσῃ τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἀγῶνος τούτου.

Ἀπομονώσατε κάθε καιροσκοπὸν καὶ ἐκμεταλλεὺν τῆς εὐσεβείας τοῦ λαοῦ δι' ἴδιον ὄφελος, ὅστις καταρρακώνει τὸ μεγαλεῖον τῆς ὑψηλῆς ἰδεολογίας μας εἰς τὰ ὅμματα τοῦ κοινοῦ.

Ἀγωνισθῆτε, ἀδελφοὶ συλλειτουργοί, ἵνα πάντες οἱ πιστοὶ παραμείνουν ἐδρῆστοι ἐπὶ ὀρθοδόξου ἐδάφους, ἀλλὰ καὶ ἠνωμένοι εἰς ἓν σῶμα μὲ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ. Ο. Χ. Τονίσατε ὅτι:

Πᾶσα σκέψις διὰ χωριστικὴν κίνησιν πᾶσα πρότασις περὶ δῆθεν αὐτονομίας εἶναι βαρύνουσα οὐ μόνον διότι ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας δὲν ὑπάρχει σωτηρία.

Ἐμπνεόμενοι πάντοτε ὑπὸ τοῦ φωτὸς τῶν μυσταγωγῶν τῆς ὀρθοδοξίας πατέρων ἃς ἐπιδείξωμεν ἅπαντες ἀπὸ κοινοῦ ἐμμονὴν εἰς τὸ ὕψιστον ἰδεῶδες τῆς ὀρθοδοξίας, αἰρόμενοι εἰς τὸ ὕψος εἰς ὃ μᾶς ἔταξεν ἡ ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀρχιερέως ἐντολή.

Ἄς πρυτανεύσῃ τὸ πνεῦμα τῆς ἐνότητος τῆς ὀρθοδοξίας, «ἵνα πάντες ἐν ᾧσι», καὶ ἃς κατεβύνη τὰς καρδίας ἡμῶν ὁ λογισμὸς ὅτι τὴν Ἐκκλησίαν καὶ μόνον τὴν Ἐκκλησίαν ὑπηρετοῦμεν καὶ χάριν αὐτῆς μυριάκις τεθνηξόμεθα.

Ἡ Ἐκκλησι. Ἐπιτροπὴ ὡς ἡγεσία, πιστεύουσα εἰς τὴν θερμουργὸν πίστιν τῶν καρδιῶν σας, ἐναποθέτει εἰς τὰς ὀρθοδόξους συνειδήσεις σας τὴν εὐθύνην διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς χαρασσομένης πορείας.

Βέβαιον ὅτι οὐδεμία διαφωνία θὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ὀρθοδόξου ἐνότῃος χαιρετίζομεν καὶ αὐτοὺς Ὑμᾶς τὸν ἐγκάρδιον ἀδελφικὸν χαιρετισμὸν ἀναμνησκόμενοι τὸν λόγον τοῦ Σωτῆρος, «Ἐάν τὰς ἐντολάς μου τηρήσῃτε, μενεῖτε ἐν τῇ ἀγάπῃ μου καθὼς ἐγὼ τὰς ἐντολάς τοῦ πατρὸς μου τητήρηκα, καὶ μένω αὐτοῦ ἐν τῇ ἀγάπῃ» Ἰωαν. ΙΕ, 10.

Ἡ Ἐκκλησι. Ἐπιτροπὴ

Ὁ Πρόεδρος

Ἀρχιμ. ΑΚΑΚΙΟΣ ΠΑΠΑΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΚΙΟΥΣΗΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ: Ἀρχιμανδρίται Παρθένιος Σκουρλῆς, Χρυσ. Νασλῆς, Αἰξέντ. Πάστρας, Στέφ. Τσικουρας, Μερκ. Καλοσκάμης, Θεοφ. Τσίμπας, Παντελ. Τσαλούπης, Νήφων

Ἀστυφίδης, Ἱερομ. Διονύσιος, Καλάργγυρος, Παναρεῖ, Πετρίδης.

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ

Ἡ Θεσσαλονίκη εὐόρτασε μεγαλοπρεπῶς καὶ μετὰ πάσης λαμπρότητος, τὴν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Παρὰ τὸ ἐπικρατοῦν ψυχος, κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἡ προσλευσις τῶν πιστῶν ἀδελφῶν, ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν» τόσον ἐκ Θεσσαλονίκης, ὅσον καὶ ἐκ τῶν πλησιεστέρων παραρτημάτων, ἦτο ἀθρόα.

Μεταξὺ τῶν πρώτων ἀφιχθέντων λεωφορείων, διεκρίνανεν τὸν ἀκούραστον Πρόεδρον τοῦ παραρτήματος Κιμῆνων κ. Γράμπαν.

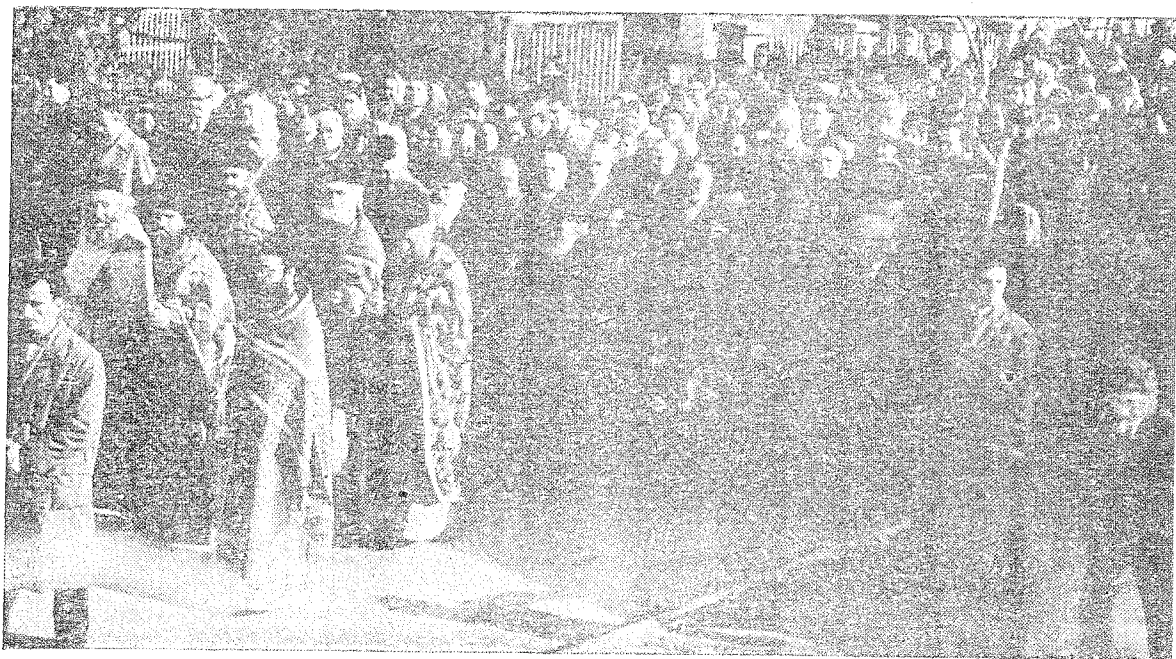
Μετὰ τὴν Θείαν λειτουργίαν ἐσχηματίσθη μεγαλοπρεπὴς πομπή, τῆς ὁποίας προηγείτο ἡ Φιλαρμονική, εὐγενῶς προσφερθεῖσα ὑπὸ τοῦ Δήμου Θεσσαλονίκης, καὶ ἠκολούθουν τὰ λάβαρα, τὰ ἑξαπτέφυγα καὶ ὁ ἱερὸς Κλῆρος ἀποτελούμενος ἐκ τῶν Παροισιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου κ. Παντελεήμονος Νεκταρίου, Ἐφημερίου Σέδες, Αἰδεσιμωτάτου Ἱερέως κ. Στυλιανοῦ Μουσᾶ, Ἐφημερίου τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν» Θεσσαλονίκης, Αἰδεσιμωτάτου Ἱερέως κ. Σάββα Παπαδοπούλου, Ἐφημερίου «Τοῦ Ἀγίου Γεωργίου» Θεσσαλονίκης, Αἰδεσιμωτάτου Ἱερέως κ. Ἀγαθαγγέλου Βούρδουλα, Ἐφημερίου «τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ» Θεσσαλονίκης, Αἰδεσιμωτάτου Ἱερέως κ. Νικολάου Τσιρέλα, Ἐφημερίου Βασιλικῶν καὶ Αἰδεσιμωτάτου Ἱερέως κ. Γεωργίου Παπαδοπούλου, Ἐφημερίου Μεσημερίου.

Ἐν συνεχείᾳ ἤποντο οἱ τὴν Διοικοῦσαν Ἐπι-

τροπὴν τῆς Ἑλληνικῆς Θεσηκευτικῆς Κοινότητος Θεσσαλονίκης, ἀποτελοῦντες κ. κ. Ἠλίας Νικολόπουλος, Πρόεδρος, Παναγ. Κοσσαράς, Ἀντιπρόεδρος, Σταύρ. Βασιλειάδης, Γεν. Γραμματεὺς, Βασ. Εὐδοτριτιάδης, Ταμίας, Ἀγγελος Κάρτας, Ἐφορος, καὶ τὰ μέλη αὐτῶν κ. κ. Ἀντ. Πέππας, Ἀγ. Σούλας, Ἰω. Χαλβατζῆς, Χρ. Χριστοδουλάτος, Δημ. Σπυροῦδης, Δημ. Κελλιῶτης καὶ Ἀνέστης Καραπέλης.

Τὴν Διοίκησιν ἠκολούθει ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπή, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν κ. κ. Ζαχαρία Κύρτου, Ἀθαν. Φωτιάδης καὶ Ἰω. Ζίφνης μετὰ τοῦ τέως Γεν. Γραμματέως τῆς Διοικήσεως κ. Καλαμάτα καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ ἀνθρωποθάλασσα τῶν ἀδελφῶν, εἰς τὰ πρόσωπα τῶν ὁποίων, ἔλαμπεν ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀγαλλίασις.

Περὶ ὥραν 11ην ἡ πομπή, μετ' ἀπόλυτον τάξιν ἔλαβε τὴν ὁδόν, πρὸς τὴν «Σαλαμίνα», τοποθεσίαν τῆς καταδύσεως, διὰ τῆς ὁδοῦ Μάρκου Μπότσαρη. Μόλις ἐφθάσεν ἐκεῖ καὶ ἐπέστη ἡ στιγμή τῆς καταδύσεως, ὁ Αἰδεσ. Ἱερεὺς τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν κ. Στυλιανὸς Μουσᾶς, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς Φιλαρμονικῆς, ἔρριψε τὸν Τιμὸν Σταυρὸν εἰς τὴν θάλασσαν. Συγχρόνως ἀφέθησαν νὰ περιίπτανται περιστεραὶ μετ' αἰνίας, κατὰ τὰ ἐπικρατοῦντα θέσμια, καὶ ταυτοχρόνως, παρὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν θαλασσοταραχὴν, ἐρρίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν οἱ δῦται ἐκ τῶν ὁποίων ὁ κ. Σταύρ. Διαμαντόπουλος, ἀνέ-

Ἡ τελετὴ τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐφέτος ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς λαμπρὰς καὶ χειμαρρῶδεις εορταστικὰς ἐκδηλώσεις ἀνὰ τὸ πανελλήνιον. Ἀνωτέρω ἡ κοσμοπλήμυρρα τῆς βορείου συμπτωματούσης, τῆς Θεσβνικῆς κατεχομένη εἰς τὸν τόπον τῆς καταδύσεως. Τὰ πλήθη ἐν καταφυγῇ εὐσεβεῖ συγκινήσει ἀκολουθοῦν τὸ εὐλαβεστάτον ἱερατεῖον καὶ ἅπαντες διὰ τῆς συμπαγοῦς πίστεώς των διαδηλοῦν πόσον τεραστία εἶναι ἡ ἀπόφασίς των νὰ ὑπερασπισθοῦν τὴν Ὀρθοδόξιν.

ΤΟ Γ' ΙΕΡΑΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Με αξιοπρέπεια καὶ σοβαρότητα ἐπραγματοποιήθη τὸ Γ' Ἱερατικὸν Συνέδριον τῶν Ἀθηνῶν. Κληρικοὶ ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς Ἑλλάδος προσήλθον, ὥστε ὁ χώρος τῶν γραφείων νὰ πληρωθῇ ἀσφυκτικῶς. Ἡ ἐργασία ἤρχισαν τὴν κανονισθεῖσαν ἡμέραν, τὴν Τρίτην (31) 1960. Ἐν ἀρχῇ ὁ Πανοσιολιτώτατος Πρόεδρος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σιανερῶν.

Μετά τὸ πέρας τῆς καταδύσεως, ἡ πομπὴ μὲ τὴν αὐτὴν τάξιν, ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῶν «Τριῶν Ἱερουργῶν» πρὸς διανομὴν τοῦ ἁγιασμοῦ.

Καὶ οὕτω ἔληξεν ἡ ὥραία ἐκείνη Τελετὴ, ἀναβίωσας τὸ παλαιὸν μεγαλεῖον!

Κατωτέρω μερικὰ στιγμιότυπα ἀπὸ τὴν τελετήν.

Καὶ πάλιν ἡ λαμπρὰ Ἱερὰ κοινότης τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Θεσ/νίκης. Ἡ ὥραία τελετὴ πλαισιωμένη ὑπὸ τῆς Φιλαρμονικῆς ὑπογραμμίζει εὐλόγως τὴν ἐπισημότητα τῆς ἡμέρας.

Οἱ ἐκλεκτοὶ ἡγήτορες τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Γ.Ο.Χ. Θεσ/νίκης προπορεύονται τοῦ πλήθους. Εὐχόμεθα ὅπως ὁργανώσουν καὶ τὸν τελικὸν θρίαμβον τοῦ Πνεύματος τῆς Ὀρθοδοξίας

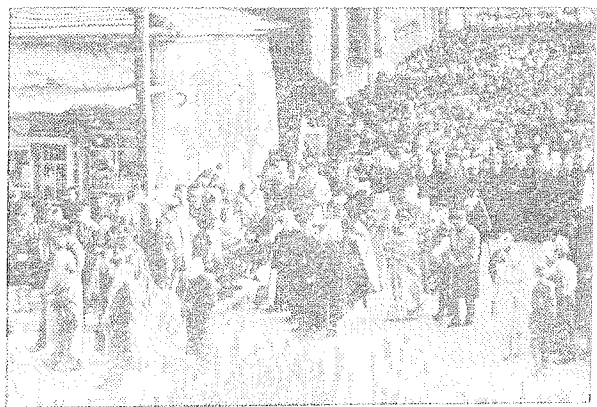
σιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, πατὴρ Ἀκάκιος ἐχαιρέτησε τοὺς συνέδρους καὶ ἐκήρυξε τὴν ἐναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Γεν. Γραμματεὺς, πατὴρ Χρυσόστομος Κιούσης ἐξέθεσε τὰ πεπραγμένα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς. Ἐπηκολούθησε κριτικὴ ἐπ' αὐτῶν. Σχετικῶς ὠμίλησαν οἱ Αἰδεσιμώτατοι πατὴρ Στυλιανὸς Μουσᾶς (Θεσ/νίκης), Θωμᾶς Παπαδόπουλος (Κατερίνης) Μιχαὴλ Σαββόπουλος (Δράμας, οἱ ἱερομόναχοι Ἀγαθάγγελος Βούρδουλας, Ματθαῖος Λαγγῆς καὶ τινες ἄλλοι.

—Εἰς τοὺς συνέδρους ὠμίλησε ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Νασλῆς ἐπὶ τοῦ θέματος «Ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος». Ἀρκετὰ κατατοπιστικὴ ἡ διάλεξις, διεκρίνετο καὶ διὰ τὴν ρητορικὴν τῆς ἀξίαν. Ὅσαύτως καὶ εἰς λαϊκὸς Θεολόγος ὠμίλησε ἐπὶ τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ὑπογράμμισας τὰς εὐθύνas τοῦ Ἱερατείου.

—Τὸ βάρος τῆς κριτικῆς τῶν σεβαστῶν συνόδων ἐρρίφθη εἰς τὸ γεγονός τῆς Ἀποστολῆς εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἀρκετοὶ ὠμίλησαν μὲ μιαν διάθεσιν ἀντιπολιτεύσεως, ἀνζητοῦντες ἐπὶ μόνως τρωτὰ εἰς τὸν τρόπον διαχειρίσεως τῆς ὑποθέσεως. Οὐδεὶς ὅμως ἐξῆλθε τῶν ὁρίων τῆς εὐπρεπειᾶς. Τιμὰ τοὺς κληρικοὺς μας τὸ πνεῦμα αὐτό.

—Ἠκούσθησαν γινώμαι σοβαρὰ, προδίδουσαι πείραν καὶ στοχασμόν. Οὕτω ὁ αἰδεσιμώτατος Μιχαὴλ Σαββόπουλος συνέστησε τὴν ἐκλογὴν Ἰσοβίου προέδρου καὶ τὸν σχηματισμόν Διοικούσης Ἐπιτροπῆς διὰ τῆς προσκλήσεως ὅλων τῶν κληρικῶν μὲ ἐτησίαν θητεῖαν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πρεσβειῶν τῆς χειροτονίας.

—Ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον παρετηρήθη κατὰ τὰς ἀρχαιρεσίας τῆς νέας Ἐκκλησιαστικῆς Ἐ-

Ἐν ἄλλο στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν μεγαλειώδη ἐκδήλωσιν τῆς Θεσ/νίκης κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Θεοφανείων. Μετὰ ταύτας ἐμφανίσεις χαρακτηεῖται ἡ πανελλήνιος ὀρθόδοξος συνείδησις.

πιτροπῆς. Οἱ σύνεδροι ἠδξήθησαν. Ὁ ἀθάνατος Ἕλλην μὲ τὸ κραυγαλέον ἐκλογικόν του ἐνδιαφέρον δὲν ἀποθνήσκει οὔτε κάτω ἀπὸ τὸ ἱερατικὸν σχῆμα!

—Ἡ ἐπανεκλογή σχεδὸν ἀπάντων τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς δίδει τὸ μέτρον τῆς ἀξίας των, ἀλλὰ καὶ τῆς πρακτικότητος τῶν συνέδρων.

—Ἡ νέα Ἐκκλησ. Ἐπιτροπὴ ἀπηρτίσθη ἀπὸ τοὺς Ἀρχιμανδρίτας Ἀκάκιον Παπᾶν, Χρυσόστομον Κιούση, Χρυσόστομον Νασλίμη, Αὐξέντιον Πάστρα, Στέφανον Τσίκουρα, Μερκούριον Καλοσκάμη, Παρθένιον Σκουρλή, Θεόφιλον Τσίρμπα, Παντελεήμονα Τσαλούπη, Νήφωνα Ἀστυφίδη καὶ Ἱερομονάχους Πανάρετον Πετρίδη, Διονύσιον Καλάργυρον.

—Αἱ ἐργασίαι τοῦ Γ'. Ἱερατικοῦ Συνεδρίου ἔληξαν, χωρὶς βεβαίως νὰ λήξουν καὶ αἱ εὐθύναι τῶν συνέδρων. "Ἄς εὐχθῶμεν, ὅτι τὸ Δ'. Ἱερατικὸν Συνέδριον θὰ συνέλθῃ ὑπὸ συνθήκας θριάμβου καὶ Νίκης τοῦ Ἀγῶνος μας.

—Τὸ Γ'. Ἱερατικὸν Συνέδριον ἀπέδειξε τὸ ἀγρυπνὸν ἐνδιαφέρον τῶν κληρικῶν μας, τὴν ἐπαινετὴν δραστηριότητά των, τὴν ἀξιοπρέπειάν των καὶ τὸ ἀνώτερον Ἐκκλησ. φρόνημα, ὅφ' οὗ κατέχονται.

—Συγχαίρομεν τοὺς συνέδρους καὶ εὐχόμεθα εἰς τὴν νέαν Ἐκκλησ. Ἐπιτροπὴν τὴν ἀπὸ Θεοῦ ἰκάνωσιν διὰ μίαν λαμπράν ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας δράσιν.

Ὁ Παρατηρητὴς

Ἑπεὶ οὐκ ἔστι Παναγιώτης Ι. Βρετάνος
Κάνιγγος 82 — Ἀθήναι

Τυκονοφειοῦ Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Δράμα, Ἰανουάριος 1960

Κατὰ τὸ διαρρεῦσαν διάστημα τῆς νηστείας τῶν Χριστουγέννων ἐξυπηρετήθησαν θρησκευτικῶς ὑπὸ τοῦ Ἱερέως Γ.Ο.Χ. Δράμας Μιχ. Ν. Σαββοπούλου τὰ Παραρτήματα Ὁχυροῦ Ἀγίου Ἀθανασίου, Ἀγίας Παρασκευῆς Δράμας, Σταυρὸς καὶ Ἀρέθουσα Θέσ)νίκης. Δις τὸ Παράρτημα τῆς Ποταμίας Θάσου. Καὶ τὸ Παράρτημα Κομοτινῆς Θράκης ὅπου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορταζούσης Ἐκκλησίας Ἀγίας Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας ἐγένετο ὀλονύκτιος ἀγρυπνία.

—Τὰ Ἅγια Χριστοῦγεννα ἐωρτάσθησαν εἰς Δράμαν μὲ τὴν συρροὴν πιστῶν ἐξ ὀλοκλήρου τοῦ νομοῦ.

—Τὸ Παράρτημα Θάσου καθ' ἀπάσας τὰς ἁγίας ἐορτάς ἐξυπηρετήθη ὑπὸ τοῦ Ἀγιορείτου Ἱερομονάχου Συμεῶνος Μοσχέβου.

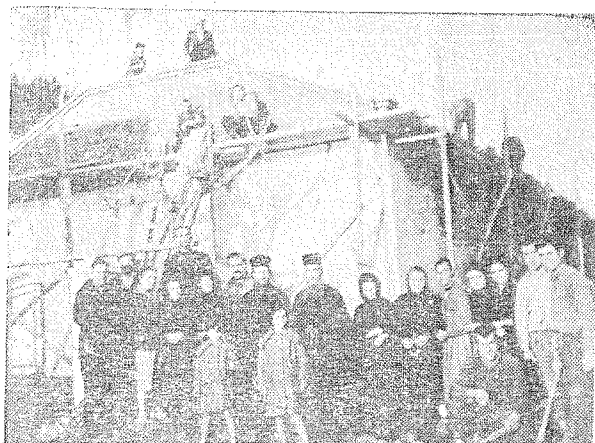
—Εἰς Δράμαν τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1960 μετὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐκόπη κατὰ τὸ ἐπικρατήσαν ἱερὸν ἔθιμον ἡ ἐνοριακὴ Βασιλόπηγτα.

—Τὰ ἅγια Θεοφάνεια ἐωρτάσθησαν σεπτοπρεπῶς ἡ δὲ ἅγια τελετὴ τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ ἐτελέσθη εἰς τὴν μόνιμον ἐξέδραν τῶν Λιτανειῶν ἐν τῷ μεγάλῳ αὐλογύρῳ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Γ.Ο.Χ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῆν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας ἰσοφρᾶς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται **ΜΟΝΟΝ** πρὸς τὸν Ταμίαν Ἱερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, δόδος Κάνιγγος 32—Ἀθήναι.

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

Ἡ δραστηριότης τοῦ παραρτήματος Σεργῶν μὲ τοὺς ἀκαταπονήτους ἡγέτας του τὸν εὐλαφέστατον Ἱερέα Παρίωνα Βασιλόγλου καὶ τὸν Προέδρον κ. Ἰωάννην Ἠλιάδην μετ' ὅλου τοῦ συμβουλίου, ἀπέδωκεν ἀγλαοὺς καρπούς. Ὁ ὅρατος ναὸς τοῦ παραρτήματος ἐμεγεθύνθη καὶ ἠρξήθη αἰσθητῶς ὥστε ν' ἀποτελεῖ καύχημα καὶ εὐσεβὲς ἀγαλίσμα τῶν Ὁρθοδόξων ναῶν. Εἰςχόμεθα, ὅπως ἡ εὐσεβὴς κοινότης τῶν Γ.Ο.Χ. Σεργῶν ἀνέξει δομημαί καὶ περισσότερον τοὺς καρπούς τῆς ὀρθοδοξίας πρὸς δόξαν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἀνοιγέτω δύο στιγμιότυπα ἀπὸ τὰς ἐργασίας τῆς μεγεθύνσεως τοῦ Ἱ. Ναοῦ.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ ΩΣ ΦΟΡΕΙΣ ΑΓΝΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΦΡΟΝΗΜΑΤΟΣ

Βασίλειος ! Γρηγόριος ! Χρυσόστομος ! Τρεῖς Ἅγιοι, τρεῖς τίτνες, «Τρεῖς μέγιστοι φωστῆρες τῆς τρισηλίου Θεότητος».

Πολλοὶ πολλάκις πολλὰ ἔγραψαν περὶ τῶν τριῶν τούτων τῆς Οἰκουμένης Διδασκάλων, τῶν ὁποίων τὴν κοινὴν μνήμην λίαν ἐπιτυχῶς καθιέρωσε ὁ ἐπισκοπος Εὐχαΐτων.

Δι' αὐτῆς μελετῶμεν μίαν πνευματικότητα ἀσυνλήπτου μεγαλείου, ἀκτινοβολοῦσαν ἀνέσπερον ἀγλήνῃ καὶ οὐράνιον δόξαν.

Ἡμεῖς εἰς τὸ παρὸν ἀρθρον δὲν θὰ ἐξάρωμεν τὴν βαθεῖαν καὶ πολυπλευρὸν γνῶσιν τῶν δὲν θὰ τονίσωμεν τὸν ἀκαταγώνιστον δυναμισμόν των, ὅστις ἐνέπνευσε εἰς αὐτοὺς ἀγῶνας σκληροὺς ὑπὲρ τῆς ὁρθῆς πίστεως καὶ τῆς κατὰ Χριστὸν δικαιοσύνης· ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς τὸν Πάνταρχον Παράδεισον τῶν ἀρετῶν των θὰ περιδιαβάσωμεν.

Ἐν καὶ μόνον συντόμως θὰ ἴδωμεν ἀπὸ μίαν πλευρὰν θὰ ἐξετάσωμεν τὴν ἁγίαν καὶ μακαρίαν ζωὴν των. Θὰ ἴδωμεν αὐτοὺς ὡς ἐκκλησιαστικοὺς ἄνδρας ! Ὡς φορεῖς τοῦ τόσον δυσάπαντήτου ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος !

Τί ἐννοοῦμεν ὅμως, ὅταν λέγωμεν ἐκκλησιαστικὸν φρόνημα ; Τὸ ἐκκλησ. φρόνημα δὲν στηρίζεται εἰς μόνην τὴν ὁρθὴν πίστιν, ἀλλ' οὔτε ἀνακύπτει μαγικῶς ἀπὸ τὸν ἔχοντα ἐκκλησιαστικὸν τι ἀξίωμα. Οὔτε σχετίζεται μὲ τὴν ξηρὰν καὶ στεῖραν σχολαστικότητα τῆς μισαλλοδόξου θερησκοληψίας. Πολὺ δὲ περισσότερον δὲν συναντᾶται εἰς τυπολάτρας καὶ φαρμακίους, ἄλλως φρονοῦντας καὶ ἄλλως ἐνεργοῦντας.

Τὸ ἐκκλησιαστικὸν φρόνημα εἶναι κατάστασις ὑψηλῆς πνευματικότητος, νοουμένης διὰ τῆς φράσεως τοῦ Ἀπ. Παύλου «ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζεῖ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός». Εἶναι καρπὸς βαθυτάτης ἐπιγνώ-

σεως τῆς ἐκ τῆς ἁμαρτίας ἐνοικουσύνης εἰς τὴν ψυχὴν ἀθλιότητος.

Τὸ ἐκκλησ. φρόνημα ἔχει τὴν μορφήν ἐντόνου συναισθήσεως τῆς παρουσίας εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Σωτῆρος, ὅς Ἡγεμόνος, ὡς θυομένου ἁμνοῦ, ὡς λυτρώσεως χάριτος. Καὶ τὸ Ἐκκλησ. αὐτὸ φρόνημα ἐξοπλίζει τὴν ζωὴν τοῦ πιστοῦ μὲ τὴν δύναμιν τῆς προσευχῆς, εἰς τὴν ὁποῖαν πιστεύει, μὲ τὴν ἀγάπην, καθιστᾶ τὸν πιστόν, ἀφοῦ δεχθῇ τὸ χάρισμα τῆς Ἱερωσύνης, πῦρ φέγον, λειτουργόν, μύστιν, ἀγωνιστήν, φρυκτωρὸν τῆς ὁρθοδοξίας.

Αὐτὸ τὸ φρόνημα τὸ εἶχον οἱ τρεῖς Ἱεράρχαι. Ἐξῆ ἐντός των τὸ ὑπερφυσικὸν ὕψος τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἔξω διαρκῶς εἰς τὴν ἁγίαν περιοχὴν τῆς ἐκκλησίας. Τὴν προτίμησιν τοῦ Δαυὶδ «ἐξελεξάμην παρὰ τριπρεῖσθαι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ μου μᾶλλον ἢ οἰκεῖν με ἐν σκηνώμασιν ἁμαρτωλῶν», τὴν ἐφηρμοσαν ἐμπράκτως, ἀρνηθέντες τὴν κοσμικὴν δόξαν, τὰ μυθώδη πλούτη, τὴν ἀπὸ καταγωγῆς ἀριστοκρατίαν καὶ προτιμήσαντες τὴν περιφρονημένην καὶ ἐναγώνιον ζωὴν τοῦ ἀστέγου, τοῦ πτωχοῦ, τοῦ ἐκμηδενισμένου λειτουργοῦ τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ἀγρουπνοῦντος διὰ τὸ κύρος καὶ τὴν ἀσφάλειαν αὐτῆς.

Ἐπώχευσαν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν· δὲν ἐπώχηναν τὴν Ἐκκλησίαν· ἔζησαν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν· δὲν ἀπέζησαν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Πλούσιοι ὄντες ἐπώχευσαν καὶ ἐπεινάσαν ἀνιδρύσαντες Βασιλειάδας, καὶ ἐργασθέντες ἀποστολικῶς. Πόσον συγκινεῖ ἡ περιφρονητικὴ πληροφορία τοῦ γαστριμαργου καὶ κοιλιοδούλου ἐπισκόπου Βερροίας Ἀκακίου, διὰ τὴν λιτότητα τῆς Πατριαρχικῆς τραπέζης τοῦ Χρυσοστόμου ! ; Ὡς οὗτος ἠρωτήθη πῶς τὰ πέρασε ἀπὴν τῆς «ἐξίγκνησε με ἡ χίτρα Πατριάρχου» ! — «Μὲ ἐξέλιγσε τὸ Πατριαρχικὸν Τσουκάλι· καὶ ἡ ἀσκητικὴ αὐτῇ λιτότης ἀφέωρε τὸν μονογενῆ υἱὸν τῆς πλουσιωτάτης Ἀνθούσης καὶ τοῦ ἐνδοξοτάτου Σεκουίνδου, τὸν ἐπίζηλον ἀριστοκράτην τῆς Ἀντιοχείας Χρυσόστομον !

Πόσον ἡρέμως κατέρχεται τὰς κλίμακας τοῦ ἐνδόξου Πατριαρχικοῦ Θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὁ βαθύνους καὶ ὑπέροχος Θεολόγος Γρηγόριος, διὰ τὴν παραιτηθῆ τοῦ ἀξιώματος τοῦ Πατριάρχου, ὅταν δὲν διαπιστῶν ἑνότητα καὶ ἀγάπην μεταξὺ τῶν Ἐπισκόπων ! Ποῖος ἐδυοῖσας τόσον ἀνωδύνως θυμὸν ἀξιώματα, κατακτηθέντα οὐχὶ δι' εὐνοίας, ἀλλὰ κατόπιν μακρῶν ἀγώνων;

Καὶ ὅλα αὐτὰ ὀφείλονται εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν φρόνημα !

Τὸ ἐκκλησιαστικὸν ὅμως αὐτὸ φρόνημα δὲν τὸ ἐδιδάχθησαν εἰς σχολὰς, δὲν τὸ ἀλέσπασαν ἀπὸ βασιλεῖς· τὸ ἐνεπνεύσθησαν καὶ τὸ διεμύρωσαν !

Ἡ ἀπαρχὴ τοῦ ἁγίου καὶ ἀγνοῦ αὐτοῦ φρονήματος ὀφείλεται εἰς τὰς ἐναρέτους καὶ ἁγίας μητέρας των ! Ἡ Ἀνθοῦσα τοῦ Χρυσοστόμου, ἡ Νόννα τοῦ Γρηγορίου καὶ ἡ Ἑμμέλεια τοῦ Βασιλείου ἦσαν γυναῖκες ποὺ τὸν γάμον τὸν εἶδον ὡς ἀποστολὴν

Ἀπὸ τὴν δρᾶσιν τῶν ἐκλεκτῶν Παραρτημάτων μας. Ἐν ἀπὸ τὰ συμμετασχόντα εἰς τὸν ἐορτασμόν τῶν Θεοφανείων ἐν Πειραιεὶ ἦτο καὶ τὸ τοῦ Κορωπιοῦ Ἀνωτέρω τὸ τμήμα τῶν νέων μὲ ἐθνικὰς ἐνδυμασίας, ἔχον ἐν μέσῳ τὸν Πανοσιολογιώτατον καὶ δραστήριον Ἀρχιμανδρ. κ. Στέφανον Τσίκουραν μετὰ τοῦ Π. Ἰωάννου μοναχοῦ Κυπρίου.

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΤΥΛΙΔΑ

Ἡ ἐορτὴ τῶν Ἀγίων Θεοφανείων ἐφέτος ἐωρτάσθη ἐν Στυλίδι ὑπὸ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Πατρὸς Ὁρθοδόξου Ἑορτολογίου μετὰ τῆς ἐπιβαλλομένης ἐπισημότητος καὶ μεγαλοπρεπείας. Τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς ἀπὸ λίαν πρωῒ πλήθην Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν κατέκλυσαν τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου». Μετὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν περαταθεῖσαν περὶ τὴν 10ην πρωΐνῃν, ἐψάλη ἐν τῷ προαυλίῳ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ὁ Μέγας τῆς Ἑορτῆς Ἀγιασμὸς (καιροῦ ὄντος αἰθροῦ), ὃν παρηκολούθησε ἅπαν τὸ πλῆθος τῶν Ὁρθοδόξων ἐν καταφανῇ συγκινήσει. Οὗτος ἐψάλη ὑπὸ τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Πατρὸς Εὐσεβίου καὶ Πατρὸς Ἰουστίνου ἐκ Λαμίας ἀφιχθέντες μετὰ Λαβάρων τοῦ ἐκείσε Ἱεροῦ Ναοῦ «Ὁ Ἅγιος Σπυρίδων» καὶ πλῆθος ἀδελφῶν Παλαιοερτολογιτῶν.

Μετὰ τὴν τέλεισιν τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ περὶ ὥραν 10.35' πρωΐνῃν ἐγένετο ἡ ἐκκίνησις

σκληρὰν καὶ αὐστηρὰν κλῆσιν! Ἔζησαν τὴν κατὰ Χριστὸν αὐστηρότητα καὶ τὴν ἐνέπνευσαν εἰς τὰ παιδιά των. Καλλιέργησαν τὴν κλῆσιν των διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, χωρὶς νὰ ἀπομακρύνουν τὰ τέκνα των ἀπὸ τὴν ἔφεσιν τῆς μορφώσεως. Ἐκέρδιον τὰς ψυχὰς των καὶ ἄφησαν ἐλευθέρως τὰς διανοίας των!

Δὲν εἶδαν τὰ παιδιά των ὡς ἀντικείμενα τῶν ἐφημέρων καὶ ἀνοήτων ματαιοδοξιῶν των. (Νὰ δῶ τὸ παιδί μου γιατρό, δικηγόρο, μηχανικό). Ἀλλὰ τὰ εἶδαν μὲ δέος, σὰν ψυχὰς ποὺ ἀνέκουν πρωτίστως εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν. Δι' αὐτὸ δταν ἔμαθαν τὴν ἀπόφασιν των νὰ ἐνταχθοῦν εἰς τὴν ἐκκλησίαν δὲν ἐδρόνησαν, δὲν ἔκλαψαν, δὲν κατηράσθησαν! Μετὰ τιμῆς ἐδέχθησαν τὴν ἀγίαν ἀπόφασιν!

Τὸ μητρικὸν ἔργον ἀξιοποιεῖ καὶ ἐξωραΐζει ἡ μοναχικὴ αὐστηρότης, ἡ ἀσκητικὴ προσπάθεια. Οἱ τρεῖς νέοι Βασίλειος, Γρηγόριος, Χρυσόστομος ἀναζητοῦν εἰς τὴν ἔρημον τὸ ὕψιστον κάλλος, τὴν ἀφθαρτον δόξαν. Θάπτουν τὸ κοσμικὸν μεγαλεῖον ὑπὸ τὸ ἀπλοῦν σχῆμα τοῦ ἀσκητοῦ.

Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ ἐνισχυθῇ τὸ ἐκκλησ. φρόνημα παρ' αὐτοῖς;

Ἐτοιμῶς πλέον τοὺς ἐπιστρατεύει ἡ ἐκκλησία, χάριν τῆς ὁποίας ἀγωνίζονται!

Αὐτοὶ εἶναι οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι. Δὲν κομπάζουν φαρισαϊκῶς μὲ τὰ ἐγκόλπια καὶ τὰ ἐπανακαλύμμαχα. Δὲν τυφλώνονται ἀπὸ τὴν μόρφωσιν. Δὲν σκληρύνονται ἀπὸ τὸ ἀξίωμα. Δὲν συμβιβάζονται μὲ τὴν συνείδησιν των. Τὰ πάντα διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἰδοὺ ὁ ὑπέρτατος σκοπὸς τῆς ζωῆς των!

Ὑμνοῦμεν καὶ πανηγυρίζομεν τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχας ἔχομεν ὅμως ἀντιληφθῇ τὸ νόημα τῆς ζωῆς των!

Ἀλλοίμονον!

Τοὺς βλέπομεν καὶ αὐτοὺς μὲ τὰ σπιθαμιαῖα μέτρα μας!

ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ διὰ τὴν εἰς τὴν θάλασσαν κατόδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, προπορευομένης τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Δήμου Λαμιέων, παιανίζούσης διάφορα ἐμβατήρια. Εἶποντο τὰ ἐξαπτέρυγα μετὰ τῶν Λαβάρων τῶν Ἱερῶν Ναῶν «Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου» καὶ ὁ «Ἅγιος Σπυρίδων», οἱ χοροὶ τῶν Ἱεροψαλτῶν, οἱ Πανοσιολογιώτατοι Ἀρχιμανδρίται Εὐσέβιος Καραγιώργος καὶ Ἰουστίνος Κουλουτοῦρος καὶ πλῆθος Παλαιοερτολογιτῶν καὶ Νεοημερολογιτῶν. Φθάσασα δὲ ἡ πομπὴ εἰς τὴν προβλήτα τοῦ Λιμένος, (ἐνθα εἰδικὴ στηθεῖσα ἐξέδρα ὑπὸ τοῦ Παραρτήματος) μετὰ συντόμους ἀναπεμφθείσας δεήσεις ὑπὸ τῶν Πανοσιολογιωτάτων Εὐσεβίου καὶ Ἰουστίνου ὡς καὶ τὸ τροπάριον τῆς Ἑορτῆς, ἐγένετο περὶ ὥραν 11ην πρωΐνῃν ὑπὸ τοῦ Πατρὸς Εὐσεβίου ἡ κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὴν θάλασσαν, τῆς Φιλαρμονικῆς παιανίζούσης ἐνῶ ζεῦγος περιστερῶν, περιίπτατο. Ἐλήφθησαν διάφοροι φωτογραφίαι. Μετὰ τὴν ἀνάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐκ τῆς θαλάσσης, ἐγένετο ἡ ἐκκίνησις τῆς πομπῆς ἐκ τῆς προβλήτος τοῦ Λιμένος διὰ τὸν Ἱερὸν Ναόν, ἐνθα μετὰ τὴν ἀφιξιν ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἱερουργήσαντος Πανοσιολογιωτάτου Πατρὸς Εὐσεβίου ἡ τελεὶα ἀπόλυσις μὲ τὴν διανομὴν τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ καὶ τοῦ Ἀντιδώρου. Καὶ οὕτω ἔλαβε πέρας ἡ ὥρα αἰσθύνων αὕτη Ἑορτή, ἥτις παρ' ὅλας τὰς ἀντιθέτους ἐνεργείας, ἐωρτάσθη μεγαλοπρεπῶς πρὸς καταισχύνῃν τῶν ὑπεναντίων, καὶ ἥτις συνεκίνησε βαθύτατα τοὺς Παλαιοερτολογίτας καὶ τοὺς παρακολουθήσαντας Νεοημερολογίτας.

Ἀπὸ τὴν Στυλίδαν. — Ἐνῶ τὸ ἐκκλησίασμα τοῦ Παραρτήματος κατέρχεται διὰ τὴν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΓΙΑΣΜΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΟΛΟΝ

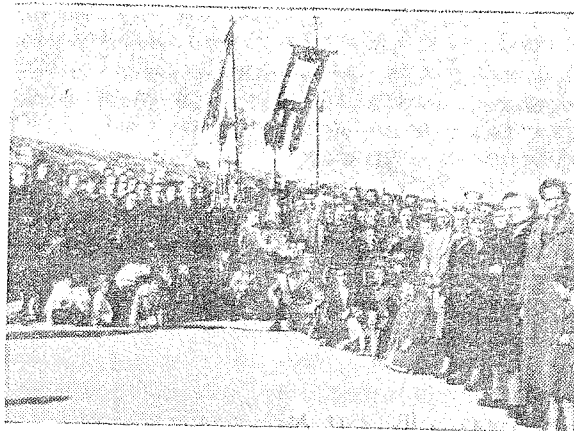
Ἐν μέσῳ ὑπερχιλίων ἀδελφῶν μας, ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἐψάλη καταनुκτικώτατα ὁ Μέγας Ἀγιασμός τῶν Θεοφανείων τὴν πρωτὴν τῆς 6ης Ἰανουαρίου ἐ. εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν «Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου» τοῦ ἐν Βόλῳ Παραρτήματός μας. Ὁ Ἀρχιμανδρίτης πατὴρ Χρυσόστομος Νασλίμης, προεξάρχων τῆς πανηγύρεως, ἀνέγνω τὰς εὐχὰς τοῦ Ἀγιασμοῦ καὶ ὑπὸ καλλιφῶνων ἱεροψαλτῶν ἐψάλησαν μελωδικώτατα οἱ ὠραῖοι ὕμνοι ὑφ' ἀπάντων δὲ τῶν παριστοιμέων τὸ «Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου σου Κύριε». Εἰς τὴν ἐορτὴν ταύτην, πλήν τῶν ὡς ἄνω ὑπερχιλίων ἀδελφῶν μας, μετὰ τῶν μελῶν τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τοῦ παραρτήματος καὶ τῆς Φιλοπτόχου Ἀδελφότητος τοῦ «Ἱεροῦ Πολυκάρπου» παρέστησαν ἀπὸ πρωΐας καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν ἐπισήμων καὶ ἀρχῶν τῆς πόλεως.

Ἀπὸ τὰ Θεοφάνεια εἰς Βόλον. Διακρίνεται ὁ Πανοσολ. Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Νασλίμης τελῶν τὸν Μ. Ἀγιασμόν

Ἀπὸ τὴν τελετὴν τῶν Θεοφανείων εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Κοιμήσεως Θεοτόκου τοῦ Παραρτήματος Βόλου

Ὁ Ἐφημέριος τοῦ Παραρτήματος Χαλκίδος Αἰδεσιμ. Πατὴρ Ἰωάννης Φεράγγος μετὰ τῶν μελῶν Διοικ. Συμβουλίου καὶ μέλους τοῦ Ἐκκλησιασματος ἐπὶ τῆς γεφύρας τῆς Χαλκίδος, ἀπὸ ὅπου ἐγινε ἡ κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, κατὰ τὴν τελετὴν τῶν Θεοφανείων

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ

Τὴν 21ην τοῦ παρόντος μηνός (Ψυχασάββατον) πανηγυρίζει ὁ παρὰ τὴν Ν. Σμύρνην Ἱερὸς Ναὸς τῶν Ἀγίων Θεοδώρων.

Ἀφ' ἑσπέρας θὰ ψαλῇ ὁ Μ. Ἑσπερινὸς καὶ τὴν πρωτὴν ἡ Θ. Λειτουργία μετ' ἀρτοκλασίας καὶ Θ. Κηρύγματος.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ὁδεῖν, δύνανται νὰ μεταβοῦν διὰ τῶν λεωφορέων Ν. Σμύρνης.

Ἀφετηρία ἐκ τῆς Ἀκοδημίας.
Στάσις Ἀγίας Παρασκευῆς

Ἀπὸ τὴν ἁγίαν Τελετὴν τῶν Θεοφανείων Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων «Τριῶν Ἱεραρχῶν» Γ.Ο.Χ. Ἀγάμας

Ἡ ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΝΑ ΣΥΝΕΛΘῃ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΣΥΝΟΔΟΣ ΚΑΙ Ἡ ΣΗΜΑΣΙΑ Αὐτῆς

Λόγος ἐκφωνηθεὶς ὑπὸ Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΝΑΣΑΙΜΗ
εἰς τὸ Ἱερατικὸν Συνέδριον τῇ 13 Ἰανουαρίου 1960

«Οὐ γάρ εἰσὶ δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς
τὸ ἕμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν»
(Ματθ. ΙΗ', 20)

Σεβαστοὶ καὶ ἀγαπητοὶ μοι ἐν Χριστῷ Ἀδελ-
φοὶ καὶ Πατέρες, ἐν Κυρίῳ συλλειτουργοὶ καὶ ἐν
τῷ Ἱερῷ ὑπὲρ τῆς πατρὸς εὐσεβείας ἀγῶνι συ-
νεργοί, εὐλογεῖτε.

Ὑπακούων εἰς δοθεῖσάν μοι ἐντολὴν παρὰ τῆς
διοικούσης σεβαστῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς
ἐμφανίζομαι ἐνώπιον τῆς ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς συγ-
κροτηθείσης σήμερον ἱερᾶς καὶ σεβασμίας Ὑμῶν
Συνάξεως, ἵνα ὁμιλήσω ἀναπτύσσων τὸ θέμα: «**Ἡ
μέλλουσα νὰ συνέλθῃ Πανορθόδοξος Σύνοδος
καὶ ἡ σημασία αὐτῆς**», θέμα ὅπερ ἀπασχολεῖ σή-
μερον τὰς σκέψεις τοῦ πανορθόδοξου πληρώματος
τῆς Ἐκκλησίας καὶ πέραν τοῦ ὁποῦν ποικίλαι συζη-
τήσεις διεξάγονται, διότι εἶναι θέμα φλέγον καὶ
τῶν μᾶλλον ἐνδιαφ ρόντων. Κατὰ τὰς εἰδήσεις τῶν
ἐφημερίδων, τὸ προσεχὲς θέρος καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια
τῆς Αἰγύπτου ἀπεφασίσθησαν ὡς τόπος καὶ χρόνος,
ἐν οἷς μέλλει νὰ συνέλθῃ ἡ πολυδυνάμειος αὕτη
Σύνοδος, ἣν ἀπῆλθον ὡς ἀναγκασιότατην αἱ χ' ἡ
καὶ περιστάσεις, ὑφ' ἧς διάγει σήμερον σύμπασα ἡ
Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐτῶν τοῦ ἤδη διαρρεῦ-
σαντος ἡμίσεος τοῦ ὄνπερ διανύομεν αἰῶνος, πολλὰ
συνταρακτικὰ γεγονότα, πολιτειακά, πολιτικά, κοι-
νωνικά, πολεμικά, ἐπαναστατικά, ἐπηρέασαν τὴν
ψυχροσύνην καὶ τὴν ζωὴν τὴν πρακτικὴν τοῦ ση-
μερινοῦ ἀνθρώπου τοσοῦτον βαθέως, ὥστε οὗτος νὰ
φρονῇ καὶ πράττῃ κατὰ τρόπον πολὺ διάφορον, ἐ-
κείνου, ἐν ᾧ ὁ ἀνθρώπος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἡ-
κολούθει. Νέαι κοινωνικαὶ θεωρίαι, νέα ἥθη, νέα
πολιτεία, νέοι τρόποι ζωῆς, νέαι ἰδεολογίαι, χαρα-
κτηρίζουν τὸν ἀνθρώπον τῆς σημερινῆς ἐποχῆς καὶ
τὰ καινὰ ταῦτα διαμόναι, ὡς μὴ ὥρεαι κατευθύνου-
σι θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς τοῦτον ἐκτὸς τοῦ
θρηγγοῦ τῆς μικραῖωνος ἀναιμιοβηγῆτος ἀληθείας
καὶ ὠφελιμότητος δογματικῆς καὶ ἠθικῆς χριστιανι-
κῆς ἰδεολογίας. Καὶ τὸ κακὸν καθίσταται ἔτι μᾶλ-
λον αἰσθητόν, ὅταν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι καὶ ἡ Ἐκ-
κλησία, ἣν ἀπαρτίζουσιν οἱ ἄνθρωποι τῆς σημερι-
νῆς ἀνωμάλου ψυχροσύνης, ἰνδυνεύει νὰ παρα-
σρῇ εἰς πολλὰς ἀτοπίας, ἐπὶ μειώσει τοῦ θείου
καὶ ψυχροσυντηρίου ἔργου αὐτῆς, διὰ τῆς εἰσαγωγῆς
ἐν τῇ θεωρίᾳ καὶ πράξει αὐτῆς, ἑτεροδιδασκαλιῶν
ἀτακτοῦσων πρὸς τὰ ἀπ' ἀρχῆς θεῖα ἐπινεύσει καὶ
ἐμπνεύσει πιστευόμενα καὶ πραττόμενα.

Τὸ δοθέν μοι πρὸς ἀνάπτυξιν θέμα ὁμολογῶ
ὅτι εἶναι σοβαρὸν καὶ δύσκολον, ὑπέρτερον τῆς ἱ-
κανότητος τῆς ἐμῆς ἐλαχιστότητος, τῆς ἀμοιούσης
ἐπαρκούς δογματικῆς καὶ κανονολογικῆς καταρτί-

σεως καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποποιηθῇ καὶ παραιτηθῇ
τῆς τοιαύτης δυσκόλου καὶ ὑπὲρ δύναμιν ἐπιχειρή-
σεως· πλὴν ὑπακοῆς ἔνεκεν πρὸς τὴν δοθεῖσαν ἐν-
τολὴν τολμῶ τὸ ἐπιχειρήμα ἐπικαλούμενος τὰς εὐ-
χὰς τῆς ὑμετέρας σεβασμίας ὁμηγύρεως, ὅπως ἡ
θεῖα χάρις χορηγήσῃ μοι τῷ ταπεινῷ σύνεσιν ἐν
διανοίᾳ καὶ δυνάμει λόγου ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματός
μου, ὥστε νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς τὰς προσδοκίας τῶν
σεβασμιῶν ἀκροατῶν.

Οὕτω προετοιμασθεὶς εἰσέρχομαι εἰς τὴν ὑπό-
θεσιν.

Κατ' ἀρχὴν καλὸν εἶναι, νομίζομεν νὰ εἰπώμεν
ὀλίγα τινα περὶ Ἐκκλησίας καὶ Συνόδων, ἵνα διὰ
τῆς περὶ τούτων διδασκαλίας, ἣν ἀναφέρουσι πάντα
τὰ Συμβολικὰ Βιβλία τῆς χριστιανικῆς Ὁρθοδοξου
Θεολογίας, κατορθώσωμεν νὰ ἐννοήσωμεν καὶ τὰ
ἀφορῶντα τὸ ὑπὸ ἐξέτασιν θέμα.

Πάντες οἱ εὐτυχήσαντες νὰ γεννηθῶμεν καὶ ἐν-
ταχθῶμεν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μιᾶς Ἀγίας Κα-
θολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἡξιώθημεν
διὰ τοῦ θείου Βαπτίσματος νὰ γίνωμεν τέκνα Θεοῦ
κατὰ χάριν, κοινωνοὶ θείων πνευματικῶν χαρισμά-
των καὶ μέτοχοι ἐν οὐρανοῖς βασιλείας αἰωνίου, ἐὰν
ὡς ὑπεσχέθημεν ἐν τῷ θείῳ Βαπτίσματι «**ἐν και-
νότητι ζωῆς περιπατήσωμεν**», ὁμολογοῦντες πί-
στιν εἰς τὸν ἐν Τριάδι ἀληθῆ Θεὸν καὶ τὴν ἁγίαν
Αἰδοῦ Ἐκκλησίαν, τὴν διακρατοῦσαν καὶ διαφυ-
λάττουσαν τὴν θεοδίδακτον περὶ πίστεως καὶ ἀρε-
τῆς ἀλήθειαν καὶ διὰ τῶν θείων Μυστηρίων ἀγιά-
ζουσαν καὶ σώζουσαν, τοὺς ἐν τοῖς ὁλοκοῖς αὐτῆς
παραμένοντας.

Τῆς Ἐκκλησίας ἰδρυτῆς εἶναι ὁ ἐνανθρωπήσας
Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός,
ὅστις καὶ Κεφαλὴ τοῦ ὅλου σώματος τῆς Ἐκκλη-
σίας εἶναι καὶ λέγεται. Κυβερνᾷται δὲ τὸ θεοσώ-
στατον τοῦτο ἱδρυμα ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.
Ἡ Ἐκκλησία ὡς ἄθροισμα ἀνθρώπων εἶναι μὲν
κατ' οὐσίαν ἀντιληπτὴ, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ πάντα
τὰ ἐν αὐτῇ αἰσθητὰ καὶ ἀντιληττά. Διότι καὶ ὁ Ἰ-
δρυτὴς καὶ κεφαλὴ αὐτῆς ὁ Κύριος ἡμῶν εἶναι ἀ-
όρατος καὶ ἡ διὰ τῆς πίστεως σώζουσα χάρις ἀόρα-
το· καὶ ἡ ἀγιάζουσα τῶν θεοσευστῶν μυστηρια-
κῶν τελειῶν ἐνέργεια ἀόρατος καὶ ἡ κοινωνία τῶν
πιστῶν ὡς μελῶν τοῦ σώματος πρὸς τὴν Κεφαλὴν
ἀόρατος καὶ ἡ πρὸς ἀλλήλους τῶν πιστῶν ἀδελφo-
ποίησις καὶ ἐξότης ὡς μελῶν ἐνὸς πνευματικοῦ σώ-
ματος μυστικῇ καὶ ὑπὲρ αἰσθησιν. Ἄρα ἡ Ἐκκλη-
σία μετέχει ἀμφοτέρων, ὁρατοῦ καὶ ἀοράτου θείου
καὶ ἀνθρωπείου στοιχείου, διότι καὶ οἱ ἀπαρτίζον-
τες τὸ σῶμα αὐτῆς ἄνθρωποι εἶναι σύνθετοι ἐκ νοε-
ρᾶς καὶ αἰσθητῆς φύσεως.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι καὶ λέγεται *Μία*, διότι καὶ

ὁ ἰδρυτὴς καὶ ἀρχηγὸς αὐτῆς Εἰς, τὸ Βάπτισμα ἐν, ἢ πίστις μία· καὶ ἐπομένως ἡ ἐνότης τῆς πίστεως ἐν μόνῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ τηρεῖται. Διὰ τοῦτο καὶ μέλη αὐτῆς εἶναι μόνον ἐκεῖνοι, οἵτινες διαφυλάττουν σι ἀδιάσπαστον τὴν ἐνότητα αὐτῆς, ἐκδηλουμένην ἐν τῇ ἐνότητι τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἀγάπης, τῆς λατρείας καὶ τοῦ πολιτεύματος, ὥς λέγει καὶ ὁ θεὸς Παῦλος.

Οἱ ἐκτὸς τῶν κόλπων τῆς Ἐκκλησίας εὐρισκόμενοι καὶ ἀποβαλλόμενοι οὐδεμίαν ἐλπίδα σωτηρίας δύνανται νὰ ἔχωσιν κατ' ὁμόφωνον γνώμην πάντων τῶν διδασκάλων αὐτῆς.

Ἡ παρατηρουμένη σήμερον κατάρτησις τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας εἰς διαφόρους Αὐτοκεφάλους λεγόμενας Ἐκκλησίας ὀφείλεται εἰς αἰτία ἐθνολογικά, φυλετικά, γλωσσολογικά καὶ πολιτικά. Ὁ Ἰδρυτὴς ὅμως αὐτῆς περὶ Μιᾶς Ἐκκλησίας ὤμῳησε καὶ οὐχὶ περὶ πολλῶν, καθολικῆς καὶ παγκοσμίου, ἀδιακρίτως τοπικῶν, ἐθνικῶν καὶ φυλετικῶν διαφορῶν.

Εἰς παλαιότερους χρόνους, ὅτε ἡ κοσμικὴ ἐξουσία ἦτο μονοκρατορία ἀπ' ἀνατολῶν μέχρι δυσμῶν, τοιαύτη διάκρισις Ἐκκλησιῶν ἐθνικῶν δὲν ὑπῆρχεν· ἡ διάκρισις αὕτη προέκυψεν ἀπ' ὅτου ἡ κοσμικὴ ἐξουσία ἐμερίσθη εἰς διαφόρους βασιλείας καὶ ἡγεμονίας. Πάντως παρὰ τὰς ὑπαρχούσας ἐθνικὰς διακρίσεις, αἱ ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίαι μολονότι αὐτοκέφαλοι ἐν τῇ ἐσωτερικῇ αὐτῶν διοικήσει, τυγχάνουσι μέλη ἀναπόσπαστα τοῦ ὅλου Σώματος τῆς Μιᾶς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἡνωμέναι διὰ τῆς αὐτῆς πίστεως λατρείας καὶ ἡθικῆς ἰδεολογίας.

Ἡ Ἐκκλησία κυβερνωμένη καὶ πηδαλιοχουμένη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὥς σωτικὴ κιβωτὸς περιθάλλουσα ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς, σώζει πάντας τοὺς παραμένοντας ἀδιασπᾶστος ἐν αὐτῇ ἀπὸ παντὸς κακοῦ, καὶ φερομένη ὑπὲρ ἄνω τῶν κατακλυσμιαίων κυμάτων πάσης ἐπιθέσεως ἐξ ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν ἐχθρῶν ἀνωτέρα πάσης βλάβης καὶ καταποντισμοῦ, ὁδηγεῖ τοὺς ἐντὸς αὐτῆς φιλασσομένους εἰς τὸν ἀκύμαντον καὶ γαλήνιον τῆς αἰωνίου μακαριότητος ὄρμον.

Ἐν τῇ θεῇ ταύτῃ καὶ ἱερᾷ κιβωτὶ φυλάσσεται ἡ θεοπαράδοτος ἀλήθεια περὶ τὴν δρθὴν πίστιν καὶ τὴν τελείαν ἡθικήν, ἡ περιεχομένη εἰς τὰ θεόπνευστα βιβλία τῶν Ἁγίων Γραφῶν, καὶ εἰς τὴν ἀκαινότημον καὶ ἀλύμαντον ἱερὰν Παράδοσιν. Διὰ καὶ πάντες οἱ ἱεροὶ Διδάσκαλοι καὶ Πατέρες ἐκ τοῦ θησαυροῦ τῶν ἱερῶν Γραφῶν καὶ τῆς Παραδόσεως, ὧν ὡς εἰρηται ταμειοῦχος εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ἡντλουν τὰ σωτήρια διδάγματα τὰ ἀφορῶντα τὴν ἀπλανῆ πίστιν, τὴν θεῖαν λατρείαν καὶ τὴν Χριστομίμητον ἀρετήν.

Ἡ Ἐκκλησία ὥς ἱδρυμα ἀπαρτιζόμενον ἐκ κοινωνίας ἀνθρώπων, ἥτοι ὥς ἔχουσα πλὴν τοῦ ἀοράτου καὶ ὁρατὸν χαρακτῆρα, δεῖται καὶ διοικητικῆς τάξεως. Τὰ πρόσωπα κατ' ἀρχὴν, ὡς γνωστόν, τῆς διοικήσεως ἦσαν αὐτοὶ οἱ ἱεροὶ Ἀπόστολοι τοῦ Σωτῆρος, καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ διὰ τῆς χειροτονίας αὐτῶν διαδεχθέντες αὐτοὺς θεῖοι πατέρες, δι' ὧν πατέρων μετεδόθη μέχρι σήμερον διαδοχικῶς καὶ θὰ μεταδίδεται κατὰ τὸν ἴδιον τῆς χειροτονίας τρόπον ἡ Ἱε-

ρωσύνη μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων, διότι διὰ τοῦ χαρίσματος τῆς Ἱερωσύνης ἡ Ἐκκλησία τελεῖ τὰς θεοσυστάτους μυστηριακὰς τελετάς, δι' ὧν μεταδίδεται ἡ θεία χάρις εἰς τοὺς πιστοὺς.

Διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς Ἱερωσύνης ἡ θεία χάρις χορηγεῖται κατὰ διάφορον μέτρον εἰς τοὺς τρεῖς βαθμοὺς, τοῦ Ἐπισκόπου, τοῦ πρεσβυτέρου καὶ τοῦ διακόνου. Ὁ πρῶτος βαθμὸς τοῦ Ἐπισκόπου φέρει διοικητικὰ δικαιώματα ἐπὶ παντὸς ἐκκλησιαστικοῦ συγκροτήματος πλήρη, εἶναι δὲ πηγὴ καὶ ὄψα παντὸς ἱερατικοῦ βαθμοῦ. Ὁ ἐπίσκοπος τοσοῦτον ἀπαραίτητον στοιχεῖον διὰ τὴν σύστασιν ἐκκλησίας τυγχάνει ὥστε ἀνεκάθεν ἀπετέλεσεν ἀξίωμα *Ubi Episcopus, ibi Ecclesia*, «ὅπου ἐπίσκοπος, ἐκεῖ Ἐκκλησία». Εἰς τὸ σημεῖον ὅμως αὐτὸ ἀνάγκη νὰ δώσωμεν ἐξηγήσιν τινα ὡς ὑποσημειώσιν. Συμβαίνει ἐνίοτε εἰς ἐπαρχίαν τινὰ ἢ παροικίαν ὁ κανονικὸς ἐπίσκοπος νὰ ἐκλείψῃ, διὰ τοῦ θανάτου, διὰ διωγμοῦ, ἢ ἄλλης τινος περιστατικῆς ἀκαταστασίας, ἢ δὲ κενωθεῖσα θέσις τοῦ Ἐπισκόπου πρὸς καιρὸν νὰ μὴ εἶναι δυνατόν νὰ πληρωθῇ (ὡς συνέβαινεν πολλάκις ἐπὶ Τουρκοκρατίας καὶ Ἐνετοκρατίας εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης, τῆς Κύπρου, τῆς Ἑπτανήσου τῶν Κυκλάδων νήσων, τῶν Ἱεροσολύμων, τῆς Ἀλεξανδρείας).

Εἰς τὰς περιστάσεις αὐτὰς τὰς δυσκόλους τὰς ἀνάγκας τῆς Ἐκκλησίας ἐπλήρουν οἱ πρεσβύτεροι, ἐκτὸς τῶν χειροτονιῶν, αἵτινες ἐτελοῦντο ἢ προσκαλουμένου ὁμοῦ ἢ ἐτέρου τινος ἐπισκόπου ἢ μεταβαίνοντων πρὸς αὐτὸν τῶν ὑποψηφίων, καὶ ταῦτα μέχρις ὅτου ἐπληροῦτο ἡ κενωθείσα τοῦ ἐπισκόπου θέσις. Θὰ ἦτο δὲ ἐκτὸς πάσης σοβαρᾶς ἐπιχειρηματολογίας καὶ κανονικότητος ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἐκλείποντος τοῦ ἐπισκόπου πρὸς καιρὸν εἰς ἱδρυμένην ἀρχαίγονον ἐκκλησίαν τινὰ, ἐκλείπει μετ' αὐτοῦ καὶ τὸ θεοπαγὲς ἱδρυμα· διότι ὡς προελέχθη ἡ Ἐκκλησία μετὰ τοῦ ὁρατοῦ μετέχει καὶ ἀοράτου στοιχείου, διότι Κεφαλὴ αὐτῆς εἶναι ὁ Χριστὸς, πᾶς δὲ ἐπίσκοπος κατ' ἐπιτροπὴν αὐτοῦ προΐσταται διοικητικῶς ἐπὶ τοῦ ὁρατοῦ στοιχείου τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ ἂν ὡς εἶπομεν ὁ ἐπίσκοπος μιάς ἐπαρχίας εἶναι τὸ ἀνώτερον ὄργανον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ, εἶναι φανερόν ὅτι ἀνωτάτη ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ εἶναι ἡ σύνοδος τῶν ἐπισκόπων τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν, πασῶν δὲ τῶν αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν τὸ σύνολον τῶν ἐπισκόπων αὐτῶν, ὅπερ καὶ συγκροτεῖ τὴν Οἰκουμένην Σύνοδον. Ἐπειδὴ δὲ ὡς προελέχθη ἡ καθόλου Ἐκκλησία ἢ φέρουσα τὰς ἐπαγγελίας καὶ τὴν αὐθεντίαν τοῦ Σωτῆρος καὶ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὁδηγουμένη, εἶναι εἰς τὰς κρίσεις καὶ ἀποφάσεις αὐτῆς ἀλάθητος, ἔπεται φυσικῶς ὅτι καὶ τὸ ὄργανον, δι' οὗ ἀποφαίνεται καὶ θεσπίζει, ἥτοι τὸ σύνολον τῶν ἐπισκόπων ἐν συνόδῳ συνερχομένων εἶναι ἀλάθητον, πρὸς τὰς ἀποφάσεις δὲ αὐτῶν ὑποχρεοῦται νὰ ὑποτάσσεται πᾶς πιστός. Οἱ Ἱεράρχαι ἐν ταῖς Οἰκουμένικαῖς Συνόδοις ἀντιπροσωπεύουσι τὴν Ἐκκλησίαν καὶ μαρτυροῦσι περὶ τῆς πίστεως αὐτῆς θελῶ δικαίῳ, καὶ καθὼς οἱ πατέρες εἶναι φυσικοὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ ἰδίου αἵμου, οὕτω καὶ τοὺς ἱεράρχας ἀποφαίνει ἀντι-

προσώπους τῆς Ἐκκλησίας ἡ θεόθεν κλήσις εἰς τὸ δέξιμα αὐτῶν. Τοῦτο συναισθανόμενοι οὗτοι ἐν οἰκουμενικαῖς Συνόδοις θεσπίζοντες εἰδίσταται νὰ χρῶνται ταῖς φράσεσι «**ἔδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἡμῖν**» καὶ «**ταῦτα ὁρίσας ὑπέγραψα**», δι' ἀμφοτέρων δὲ τῶν φράσεων τούτων ἐμφαίνεται ἀφ' ἐνὸς ὅτι ἡ ἀρχή, ἀφ' ἧς πηγάζει τὸ ἀλάθητον τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν, εἶναι αὐτὸ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ἴδια αὐτῶν διοικητικὴ ἐκκλησιαστικὴ αὐθεντία, ἡ ἐν τῷ ἐπισκοπικῷ αὐτῶν δέξιματι ἐρειδομένη.

Πᾶσα ὅθεν ἀπόφασις οἰκουμενικῆς συνόδου ἀφορῶσα τὴν δογματικὴν καὶ τὴν ἡθικὴν διδασκαλίαν ὥς ἐν ἁγίῳ Πνεύματι εἰλημμένη, ἥτοι ὥς φέρουσα τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀλαθήτου, εἶναι ἀνεπίδεκτος μεταβολῆς καὶ διορθώσεως ὑπὸ ἄλλης συνόδου. Αἱ ἀποφάσεις αἱ ἀφορῶσαι τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν καὶ εὐταξίαν τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μὲν κατ' ἀρχὴν ὑποχρεωτικὴ διὰ τοὺς πιστοὺς, ἀλλὰ δὲν φέρουσι τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀλαθήτου, καὶ συνεπῶς ὑπόκεινται εἰς μεταβολὰς ἀναλόγως πρὸς τὰς ἐκάστοτε περιστάσεις καὶ τὰς διοικητικὰς ἀνάγκας καὶ δυσχερεῖας τῆς Ἐκκλησίας.

Μετὰ τὰ ἀνωτέρω λεχθέντα προκύπτει τὸ ἐρώτημα :

— Ποῖα τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα μιᾶς ἀλαθήτου ἀποφάσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ συνελθούσης ;

Εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο ἀπαντῶμεν.

Κοινὴ γνώμη ἐν τῷ πανορθόδοξῳ πληρώματι ἐπακραιτέῃ ὅτι, τὸ ἀπλῶς πολυάριθμον τῶν μελών μιᾶς συνόδου διὲν ἀποτελεῖ τὸ γνῶρισμα τῆς ἐν ἁγίῳ Πνεύματι Οἰκουμενικῆς Συνόδου συνελθούσης, μὴ ἐρειδομένης ἐπὶ τῆς θεοδιδάκτου ἀληθείας τῶν ἱερῶν λογίων καὶ μὴ ἀντιλήψεως ἐκ τῆς ἱερᾶς παραδόσεως, ἀλλ' ἀποφαινομένης ἐπ' ἀνατροπῇ τῶν ὑπὸ προηγούμενων Συνόδων δογματισθέντων καὶ αποφασισθέντων. Κριτήριον ἐξωτερικὸν μιᾶς ἀλαθήτως καὶ ἐν Πνεύματι ἁγίῳ ἀποφαινομένης συνόδου εἶναι ἡ ἐπικύρωσις τῶν ἀποφάσεων πασῶν τῶν προγενεστέρων συνόδων ἐν Πνεύματι ἁγίῳ διατυπωθεισῶν. καὶ ἡ ἀναγνώρισις τῶν ἀποφάσεων αὐτῆς ὑπὸ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας. Τότε δηλαδὴ οἱ συνελθόντες ἐπίσκοποι ἀποφαίνονται ἐν συνόδῳ *Jipso Jure* ἀλαθήτως περὶ πίστεως καὶ ἡθικῆς, χειραγωγούμενοι ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ὅταν δὲν διακρίνῃ τὰς ἀποφάσεις αὐτῶν πνεῦμα ἐπαναστατικὸν πρὸς τὰ πάλαι δογματισθέντα, ἀλλὰ σεβασμὸς καὶ συντηρητικότης, καὶ ὅταν ἡ κοινὴ ὀρθόδοξος ἐκκλησιαστικὴ συνειδήσις ἀποδεχθῇ καὶ ἐγκρίνῃ τὰς ἀποφάσεις αὐτῶν. Τοιαύτας δὲ συνόδους ἐπαναστατικὰς πρὸς τὴν αἰωνόβιον ἐκκλησιαστικὴν πίστιν καὶ λατρείαν ἡ ἱστορία ἀναφέρει πολλάς. Τὴν ἐν Ἐφέσῳ ληστρικὴν, τὴν ἐν Ἀριμίνῳ, τὴν ἐν Σελευκείᾳ, τὴν ἐπὶ Κοπρανίου ἐν Κων/πόλει τῶν εἰκονομάχων, τὴν ἐν Φλωρεντίᾳ τῶν Λατινοφρόνων τὴν ἐν Τύρῳ κατὰ τοῦ Μ. Ἀθανασίου, τῶν παρὰ τὴν Δρύν κατὰ τοῦ Θεοῦ Χρυσόστομου καὶ λοιπὰς ἄλλας, ὧν αἱ ἀποφάσεις κατεδικάσθησαν ὑπὸ τῆς κοινῆς ὀρθόδοξου συνειδήσεως καὶ οἱ λαβόντες αὐτὰς εἰς τὸ αἰώνιον ἀπὸ Χριστοῦ

ἀνάθεμα παρεπέμφθησαν.

Περὶ τῶν ψευδοσυνόδων τούτων ἰσχύουν ὅσα ὁ πολῦτλος Μ. Ἀθανάσιος λέγει :

«Τὸ πλῆθος ἡμῶν ἐπισεῖς, ὥσπερ ἀπειλῶν τῷ Θεῷ πυργοποιῖαν δευτέραν, κατὰ μίμησιν πολυχειρίας φρενοβλαβοῦς ; Δειξάτω μοι κάλλος ἀληθείας, καὶ σύντομος εὐθύς ἡ πειθὼ. Πλῆθος δὲ χωρὶς ἀποδείξεων αὐθεντοῦν, φοβῆσαι μὲν ἱκανόν, πείσαι δὲ οὐδαμῶς. Ἡ πόσαι μυριάδες πείσουσί με τὴν ἡμέραν νύκτα νομίσαι ; ἢ τὸ χαλκοῦν νόμισμα ὥς χρυσοῦν εἰδέναι, καὶ οὕτω δέχεσθαι ; ἢ τὸ προσέειπαι δηλητήριοιον πρόδηλον ἀντὶ καταλλήλου τροφῆς Ἐμοὶ πλῆθος (ἐπισκόπων) αἰδέσιμον, οὐ τὸ φεῦγον ἐξετάσιν, ἀλλὰ παρέχον ἀπόδειξιν, οὐ τὸ χαίρον καينوτομίᾳ, ἀλλὰ φυλάττον πατρώαν κληρονομίαν. Ποῖον δέ μοι καὶ πλῆθος λέγεις ; Τὸ μισθῶδὲν κολακείᾳ καὶ δώροις, τὸ κλαπὲν ἀμαθείᾳ τε καὶ ἀγνοίᾳ, τὸ πεπτακόως δειλία τε καὶ φόβῳ, τὸ προτιμῆσαν πρόσκαιρον ἀμαρτίας ἀπόλυσιν τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἀπερ πολλοὶ φανερώς ὁμολόγησαν ; Πλῆθει τὸ ψεῦδος κρατύνεις ; ἔδειξας τοῦ δεινοῦ τὴν ἐπίτασιν ὅσῳ γὰρ πλείους ἐν τῷ κακῷ, τοσοῦτ' ὑμῶν μείζων ἡ συμφορά» Migne 28, σελ. 1340).

Πάντα τὰ προλεχθέντα ἔχοντες ὑπ' ὄψει δεῦτε ἐρευνήσωμεν καὶ τὰ περὶ μελλούσης νὰ συνέλθῃ. Πανορθόδοξον Συνόδον. Προφανῶς ἡ ξενίχουστος ὀνομασία, Πανορθόδοξος καὶ οὐχὶ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος καθιστᾷ πρόδηλον ὅτι ἡ Σύνοδος αὕτη δὲν θὰ φέρῃ τὰ χαρακτηριστικὰ μιᾶς Οἰκουμενικῆς, διότι εἰς αὐτὴν δὲν πρόκειται νὰ παρακαθίσωσι πάντες οἱ Ἐπίσκοποι ὅλων τῶν ὀρθόδοξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἀπλῶς θὰ συνέλθουν οἱ ἀρχιεροὶ τῶν Ἐκκλησιῶν ἢ ἀντιπρόσωποι αὐτῶν καὶ ἄλλοι τινὲς κληρικοί καὶ λαϊκοί, διακεκριμένοι θεολόγοι καὶ κανονολόγοι ἔχοντες συμβουλευτικὸν προορισμὸν διὰ τοὺς πρώτους. Ὅπως δὲ ποτε, ἐφ' ὅσον αἱ περιστάσεις δὲν εὐνοοῦν Οἰκουμενικὴν, ἐλλείψει ταύτης, ἅς χαιρετίσωμεν μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ τὴν Πανορθόδοξον καὶ ἅς εὐχηθῶμεν ὅπως Αὕτη διὰ τῆς θείας τοῦ Πνεύματος χάριτος λύσῃ ἀλαθήτως πάντα τὰ ὑπὸ κρίσιν καὶ διευθέτησιν ἐκκρεμμύοντα ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα διατυπώσῃ καὶ ἀναπτύξῃ τὴν σὺ ζουσαν καὶ ὑγιαίνουσαν πατρώαν εὐσέβειαν, ἀποδοκιμάσῃ τὰς αὐθαιρεσίας καὶ ἀντικανονικότητας, τὰς ὁποίας κατὰ καιροὺς διέπραξαν εἰς τὰς ἐκασταχοῦ Ἐκκλησίας οἱ ἀναξίως κυβερνήσαντες αὐτὰς Ἐπίσκοποι κλείσῃ ὀριστικῶς τὴν θύραν πρὸς νεωτερισμοὺς καὶ καινοτομίας προσβαλλούσας τὴν ἱερὰν παράδοσιν. ἐν τε τῇ πράξει καὶ τῇ θεωρίᾳ ἀποκαταστήσῃ τὴν ἐνότητα τῶν ἐκκλησιῶν, τὴν ὁποίαν σοβαρῶς ἔαληξε ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ νέου ἡμερολογίου ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ ἑορτολογίῳ ἀποδόσῃ τὴν πρέπουσαν ἰσχὺν εἰς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας. ὥστε εἰς τὸ ἐξῆς οὐδεὶς αὐθάδης νὰ τολμᾷ ἀτιμωρητὴ τὴν καταπάτησιν αὐτῶν ἐκκρίσῃ τὰς ἀκάνθιας τῶν ποιικλωνίων αἰρέσεων, σχισμάτων καὶ παρασυρναγωγῶν, αἰδοῦναι εἰς τὸν περίβολον τῆς καθόλου Ἐκκλησίας, ἐλλείψει επιμελοῦς καὶ ἐπισταμένης καλλιέργειας, ἀνεφύρῃ καλῶς εἰς μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφὴν τοὺς ὑπὸ τῶν διαφορῶν καυσίων δυνάμεων ἀποστασθέντας ἐκ τῶν πόλεων

τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐκκλινάντας εἰς ποικίλων κακῶν ἀνοδίας· καταδικάσῃ καὶ αἰωνίῳ ἀπὸ Χριστοῦ ἀναθέματι παραπέμψῃ τὰς ὁλεθρίους θεωρίας, πράξεως καὶ ὁργανώσεως τοῦ μασσωνισμοῦ, τοῦ χιλιασμοῦ, τοῦ πνευματισμοῦ, τοῦ ροταριασμοῦ καὶ τῶν συναφῶν ἐξωχριστιανικῶν συγκροτημάτων, εἰς τὰς ταγίδας τῶν ὁποίων πολλὰ ψυχὰ κατ' ἡμέραν συλλαμβανομένης εὐρίσκουσι τὸν αἰώνιον θάνατον.

Ἡ σημασία τοῦ ἔργου, ὅπερ καλεῖται νὰ ἐπιτελέσῃ ἡ μέλλουσα Πανορθόδοξος Σύνοδος ὄντως εἶναι ὑψίστη. Ἐκ τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς ἀναμένει ἡ καθόλου Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποτελέσματα σωτήρια. Τὴν ἐπούλωσιν τῶν ἀπὸ πολυκαιρίας πυρορροούντων τραυμάτων τῆς τὴν ἐκκαθάρισιν ἀπὸ τῶν ἀναξίων καὶ ἀνικάνων στελεχῶν τῆς, ἐνεκα τῆς κακῆς πολιτείας τῶν ὁποίων πολλὰ ἐδεινοπάθησεν ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ κύρος αὐτῆς σοβαρῶς διεκυβεύθη· τὴν ἀπαλλαγὴν καὶ ἀπολύτρωσιν αὐτῆς ἐκ τοῦ ζυγοῦ τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας, ἣτις ἐνίοτε, ὑπὸ ἀσεβῶν κατεχομένη, σφύρει καὶ ὥθῃ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς πολλὰ ἀτοπήματα· τὴν ἐξύψωσιν τοῦ θεσμοῦ τῆς παρθενίας καὶ τοῦ μοναχισμοῦ· τὴν ἐμπέδωσιν ἑνὸς καθεστῶτος ἐκκλησιαστικοῦ ὁμοίου τῷ τῶν πρώτων αἰώνων· τὴν ὀριστικὴν παῦσιν καὶ κατάργησιν παντὸς ὀδνείου ἐθίμου, κατὰ μίμησιν μὴ ὁρθοδόξων, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀντικανονικῶς καὶ ἀνοήτως εἰσαχθέντος καὶ ἐν γένει τὴν ἀναβίωσιν τῆς πολιτείας ἐκείνης, ἣν ἐδέσπισαν αἱ Ἑπτὰ Οἰκουμενικαὶ καὶ αἱ λοιπαὶ Τοπικαὶ ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι συνελθοῦσαι Σύνοδοι.

Ὅθεν εὐχόμεθα πᾶσαν ἀπὸ Θεοῦ ἐνίσχυσιν τῆς Συνόδου ταύτης πρὸς εὐδόωσιν καὶ αἰσίαν ἀποπεράτωσιν τοῦ σωτηρίου ἔργου τῆς. Πλὴν, τοῦτο εὐχόμενοι δὲν ἀποκρίπτομεν καὶ τοὺς συνέχοντας ἡμᾶς ἐνδομύχους φόβους μὴ ἐν τῇ Συνόδῳ ταύτῃ κληθῶσι καὶ παρακαθῆσωσι, κατ' ἐκλογὴν καὶ ὑπόδειξιν τῶν σκοτίων δυνάμεων, οἱ ἐπὶ νεωτεριστικοῖς φρονήμασι καὶ ἐλαστικότητι συνειδήσεως διακρινόμενοι ἐπίσκοποι, οἵτινες πολλάκις γυνῇ τῇ κεφαλῇ καὶ ἀνέδρῳ διεκίρυσαν τὰς ρηξικελεύδους διαθέσεις τῶν καὶ πολυτρόπως καὶ πολυειδῶς ἐξεδήλωσαν τὴν περὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐθιμοταξίαν, ὣν καὶ ὁ ἰδιωτικὸς βίος ἠθικῶς οὐχὶ ἀκατάγνωστος. Ἐὰν ἡ Σύνοδος αὕτη ἀπαρτιθῇ ἐκ τοιούτων στοιχείων πολὺ φοβούμεθα μὴ τὰ διεφθαρμένα ταῦτα καὶ ἀνόσια στοιχεία, ἐντολὰς καὶ παραγγελίας σκοτίων καὶ ἀντιχριστιανικῶν ὁργανώσεων ἐκτελοῦντα, ἀπεμπολήσωσι τὸν προγονικὸν τῆς πίστεως ἡμῶν θησαυρὸν καὶ ἐπὶ καταπατήσῃ παντὸς ὑπάρχοντος θείου καὶ ἀνθρωπίνου Νόμου, ἀποφασίσωσι κατὰ τὰς ἀσεβεῖς ἀντιλήψεις τῶν καὶ τὰς διεφθαρμένους συνειδήσεις τῶν πράγματα τὰ ὅποια τὰ ἐννόησωσιν οὐχὶ τὰ συμφέροντα τῆς Ὁρθοδοξίας ἀλλὰ τῶν ἐπιβούλων αὐτῆς ὁπότε καὶ ἡ σύνοδος αὕτη θὰ ἔγῃ τὴν οἰκτρὰν τύχην, ἣν εἶχον καὶ αἱ λοιπαὶ ἀπαισίας ἐν τῇ ἱστορίᾳ μνήμης ψευδοσύνοδοι.

Ὁ παλισμός καὶ προτεσταντισμός, οἱ δύο οἱ τοὶ παλαιοὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐχθροὶ ἀναμφιβόλως ἦδη τὰ πάντα μηχανῶνται καὶ πάντα λίθον κινῶσιν, ἵνα πολλὰ ὠφελήθωσιν ἐκ τῆς ἐν λόγῳ Συνόδου. Ὁ Πα-

πισμός ζητεῖ ἑνωσιν Ἐκκλησιῶν, ἀλλ' οὐχὶ ἑνωσιν τὴν πρὸ τοῦ σχίσματος, ἦτοι, τῶν ὁκτῶ πρώτων αἰώνων. Ζητεῖ ὑποταγὴν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς πλάνας καὶ κακοδοξίας τῆς Δυτικῆς. Ὁ πολυκέφαλος Προτεσταντισμός προσποιεῖται ἐπίσης φιλίαν καὶ συνεργασίαν· πλὴν οἱ σκοποὶ τοῦ δόλοιο. Διότι αἱ πολύμορφοι προπαγάνδαι τοῦ ὑπὸ διάφορα προσχήματα οὐ παύουσι περιάγουσαι γῆν καὶ θάλασσαν, ἵνα ποιήσωσιν ἓνα προσήλυτον, ἀποσπῶντες αὐτὸν ἐκ τῶν κόλπων τῆς Ὁρθοδοξίας.

Εἶθε λοιπὸν καὶ πάλιν εἶδε ἡ Σύνοδος αὕτη νὰ ἀπαρτιθῇ ἐκ τῶν ἐπιλέκτων τῆς Ὁρθοδοξίας προμάχων, ὥστε νὰ δικαιώσῃ τὴν ἐπωνυμίαν τῆς «**Πανορθόδοξος**», καὶ εἶθε διὰ τῶν ἀποφάσεων αὐτῆς οὐ μόνον οἱ ὁρθόδοξοι λαοί, ἀλλὰ καὶ οἱ ἑτερόδοξοι νὰ μάθωσιν, ὅτι τὴν ἑνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν πάντες ποθοῦμεν καὶ ὁλοψύχως κατ' ἡμέραν εἰς τὰς κατ' ἰδίαν καὶ ἐν Ἐκκλησίᾳ προσευχάς μας εὐχόμεθα. Πλὴν ὅμως Ἐνωσιν διὰ τῆς ἐπιστροφῆς ὅλων τῶν μακρὰν τῆς ὁρθῆς πίστεως πλανωμένων· ἑνωσιν, ὑπὸ Μίαν Ἀγίαν Ἐκκλησίαν μὲ ἐπικεφαλὴν τὸν Χριστόν, ὥς αἱ Ἱεραὶ Γραφαὶ καὶ αἱ ἀποφάσεις τῶν Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων διακελεύουσιν· ἑνωσιν ἐκκλησιαστικὴν, μὲ ἀπαραχάρακτον καὶ ἀλύμαντον τὴν θείαν διδασκαλίαν ἐπὶ τῶν πιστευτέων καὶ πρακτέων, καθὼς αὕτη ἡμῖν παρεδόθη ὑπὸ τῶν ἁγίων καὶ θεοφόρων Ἀποστόλων καὶ Πατέρων. Ἐνωσιν δὲ ἄλλην, ἐπὶ προδοσίᾳ τῆς πατρῴας ἡμῶν εὐσεβείας καὶ ἀθετήσει τῶν παραδεδομένων ἐκκλησιαστικῶν ἡμῖν ἡθῶν καὶ ἐθίμων ἀπορρίπτομεν ὥς ἀσύμφορον καὶ ἐπιζημιον «Κρείσσον γὰρ πόλεμος, εἰρήνης χωρίζουσας ἀπὸ Θεοῦ», λέγει ὁ θεολόγος Γρηγόριος.

Δὲν γνωρίζομεν εἰσέτι τὸ πρόγραμμα καὶ τὰ πρὸς ἐξέτασιν θέματα τῆς Συνόδου. Πιστεύομεν ὅμως, ὅτι ἐκ τῶν πωτόων θὰ προβληθῇ καὶ τὸ ἡμερολογιακόν.

Περὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος, ἡ ἐκκρεμίστης, τοῦ ὁποίου συνταράσσει τὴν ὁλὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τοῦ 1924, ποία γνώμη ἀραγε θὰ ἐπικρατήσῃ; ποία σύνεσις θὰ πρυτανεύσῃ; Πρόκειται περὶ ζητήματος, τὸ ὁποῖον ἀπασχόλησεν ὥς γνωστὸν Τρεῖς καλαιότερας Πανορθόδοξους Συνόδους, αἱ ὁποῖαι ὁμοφώνως κατεδίκασαν πᾶσαν μεταρρυθμίσιν ἢ διόρθωσιν, διότι ἐκ' αὐτοῦ ἐδράζεται τὸ Πασχάλιον, ὅπερ ἀποτελεῖ θέσιμα τῆς Ἀ' Οἰκ. Συνόδου καὶ περὶ τοῦ ὁποίου ζητήματος ἐγράφησαν καὶ ἐλέγχθησαν πλεῖστα ὅσα ἀντιρρητικά καὶ ἀπολογητικά, ἡ δὲ εἰσαχθεῖσα καινοτομία ἀπεκάλυψε πασιφανῶς ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῆς τὸ ἀσυμβίβαστον καὶ ἀκατάλληλον τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἐν τῷ πατροπαράδοτῳ ἑορτολογίῳ καὶ πασχαλιοδρυσίῳ.

Ἄς εἰμεθα λοιπὸν προπαρασκευασμένοι, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον. Διότι σήμερον τὸ πνεῦμα τῆς συντηρητικότητος εἰς ἐλαχίστους ἐπισκόπους ἐπικρατεῖ. Οἱ πλεῖστοι τούτων διαπνέονται ἀπὸ τάσεως πρὸς ἀφομοίωσιν καὶ ἑνωσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὰς ἑτεροδόξους τοιαύτας. Τὸ μεταρρυθμιστικὸν πνεῦμα διακρίνει δυστυχῶς καὶ αὐτοὺς τοὺς προκαθήμενους σήμερον τῶν Ἐκκλησιῶν.

Τὸ πανορθόδοξον Συνέδριον, ὅπερ ὁ Μεταξάκης συνεκάλεσεν εἰς Κωνσταντῖν τῷ 1923 διετέλει ἀπὸ-

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ

Υπὸ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτου ΑΚΑΚΙΟΥ ΠΑΠΠΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐν μέρος τοῦ φρουρίου ὑπερήσπιζεν ὁ Ἰταλικὸς στρατὸς τοῦ Πάπα καὶ ἐγενικεύθη ὁ πόλεμος. Εἰς τὴν κρισιμωτέραν στιγμὴν τῆς μάχης ἐπληρώθη ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἰταλῶν καὶ ἀπεσφύρθη τῆς μάχης· ἀλλ' ἠκολούθησαν αὐτὸν καὶ οἱ στρατιῶται του καὶ οὕτως ἔμεινεν ἀφρούρητον τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ φρουρίου. Βλέποντες οἱ Τούρκοι, ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἀντίστασις εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἐπατέθησαν μεθ' ὁρμῆς καὶ ἰαχῶν, ἐισήλθον καὶ κατέλαβον τὴν Πόλιν! Δηλαδή ὁ αὐτοκράτωρ καὶ οἱ λογάδες τοῦ Ἐθνους πωλῆσαντες τὴν Ὁρθοδοξίαν εἰς τὸν Πάπαν, τόσον εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ὅσον καὶ εἰς τὴν ἀγίαν Σοφίαν ἐτρύγησαν τὸν καρπὸν τῆς ἀμαρτίας καὶ διὰ τοῦ Ἰταλικοῦ στρατοῦ εἰς ὃν ἤλπισαν τὴν σωτηρίαν των, δι' αὐτοῦ, καὶ μόνον

φράστως τὰς προθέσεις του· καὶ λόγοι μὲν τότε διὰ φοροὶ ἠμπόδισαν ὥστε πᾶσαι αἱ μεταρρυθμιστικαὶ ἀποφάσεις τοῦ συνεδρίου ἐκείνου νὰ πραγματοποιηθῶσι, πλὴν τοῦ ἡμερολογίου τοῦ ὁποίου δυστυχῶς ἡ μεταρρύθμισις ἐπετεύχθη, πλὴν ὅμως οἱ ἐμφορούμενοι ὑπὸ τοῦ νεωτεριστικοῦ πνεύματος δὲν παύουσι ζητοῦντες καιρὸν καὶ περιστάσιν κατάλληλον, ὥστε νὰ κατορθώσωσι τὰ ποδούμενα.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους ἂς μὴ ὀλιγορῶμεν. Εἶδε τὸ γεγονός τῆς μελλούσης Πανορθοδόξου Συνόδου ν' ἀποτελέσῃ ἱστορικὸν Ἐκκλησιαστικὸν σταθμὸν εὐφύμῳ αἰωνίας μνήμης· εἶδε ἐκ τῶν ἀποφάσεων τῆς συνόδου ταύτης ἡ μήτηρ Ἐκκλησία ν' ἀντλήσῃ νέας ἡθικὰς δυνάμεις, ἵνα συνεχίσῃ τὸ κοσμοσωτήριον ἔργον τῆς· εἶδε τὰ χαίνοντα τραύματα καὶ αἱ πυρορροοῦσαι πληγαὶ τῆς νὰ εὕρωσι τὴν δέουσαν θεραπείαν καὶ ἐπούλωσιν· εἶδε τὰ δικαιωθῶσι πάντων ἡμῶν οἱ πόθοι καὶ αἱ ἐλπίδες, ὥστε νὰ τετρατισθῶσι διὰ τῆς Συνόδου ταύτης, αἱ ἐσωτερικαὶ διαμάχαι ἡ δὲ Μήτηρ Ἐκκλησία ν' ἀπολαύσῃ τὴν ἐσωτερικὴν γαλήνην καὶ τὴν ἐνότητα, τὴν ὁποίαν κατέστρεψαν αἱ αὐθαίρετοι καὶ ἀντικανονικαὶ καινοτομίαι· εἶδε διὰ τῆς Συνόδου ταύτης τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον νὰ δωροφορήσῃ εἰς ἡμᾶς ὅρους, Κανόνας, ἀποφάσεις, παραγγελίας καὶ διδασκαλίας θεοπνεύστους, ἐρειδομένας εἰς τὰς πάλαι ποτὲ τοιαύτας ὑπὸ τῶν Ἁγίων Ἑπτὰ Οἰκουμένων Συνόδων ἀλαθῆτως διατυπωθείσας.

Καὶ εἶδε διὰ τῆς Πανορθοδόξου ταύτης Συνόδου νὰ διαπιστωθῇ διὰ πολλοστὴν φορὰν, ὅτι ὄντως ἡ Ἐκκλησία ὡς ἱδρυμα θεοπαγές, προῶριστοι μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων νὰ ἴσταται ὑπεράνω πάντων τῶν στοιχείων τῆς ὕλης καὶ τῆς φθορᾶς, νὰ διακρατῇ ἀσύλητα, ἀνόθευτα καὶ ἀγνῶτα τὰ πνεύματα τῆς θεοπνεύστου διδασκαλίας καὶ ὡς ὁλκὰς ἀκαταπόντιστος, πολλὰς κλυδωνιζομένη, πάντοτε νὰ ἐπιπλέῃ περιφρονούσα τὰς ἀντιδράσεις καὶ τὰς ἐπιθέσεις τῶν κυμάτων τῆς ματαιοφροσύνης, τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς ἀπιστίας.

Γένοιτο

κατεστράφησαν, ἵνα ἐπαληθεύουν πάντοτε τὰ ρητὰ τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Δὲν ἤλπισαν εἰς τὸν Θεὸν οἱ Βυζαντινοὶ καὶ εἰς τὴν Θεοτόκον, ἥτις τοσάκις διὰ θαυμάτων ἔσωσε τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀπὸ τοῦ Σκύθας, τοῦ Πέρσας καὶ τοῦ Τούρκους, ἀλλ' ἤλπισαν εἰς τὸν αἰρετικὸν Πάπαν, προδόσαντες εἰς αὐτὸν τὴν Ὁρθοδοξίαν. Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς τοὺς ἐγκατέλειψε καὶ ὑπεδουλώθη ὁ Χριστιανισμὸς τῆς Ἀνατολῆς εἰς τὸν Μωάμεθ διὰ τὴν ἐξῆς αἰτίαν.

Ἡ Βυζαντινὴ ἐποποιία καὶ ἀκμὴ εἰς τὸ τέλος ἐκάμφθη δυστυχῶς καὶ παρήκμασεν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως· οἱ αὐτοκράτορες ἄλληλοεδολοφονοῦντο ὑπὸ τοῦ φθόνου καὶ τοῦ μίσους κινούμενοι, τὰ ἀνάκτορά των οἶκοι ἀνοχῆς καὶ κέντρα ἐρώτων κατεστάθησαν, τὴν Ὁρθοδοξίαν κατεπάτουν καὶ μονοφυσίται, μονοθεληταὶ καὶ εἰκονομάχοι ἐγένοντο καὶ ὅλον ἐν τοῦ Θεοῦ ἀπεμακρύνοντο, ὥστε ὁ Θεὸς ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ τοὺς ὑποδουλώσῃ πρὸς τιμωρίαν καὶ διόρθωσιν. Προέκρινε λοιπὸν ὁ Θεὸς νὰ ὑποδουλώσῃ τὸν Χριστιανισμὸν εἰς τοὺς Τούρκους, διότι ὁ Χριστιανὸς ποτὲ Τούρκος δὲν γίνεταί, διότι αἱ δύο αὗται θρησκείαι εἶναι ἐντελῶς ἀσυμβίβαστοι ἀναμεταξύ των καὶ προτιμᾷ θάνατον ὁ Χριστιανὸς παρὰ νὰ γίνῃ Τούρκος.

Χιλιάδες χριστιανῶν ἀνεδείχθησαν Μάρτυρες σφαγέντες ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἐνῶ οἱ Λατῖνοι εἶναι μὲν αἰρετικοὶ ἀλλ' ὅμως Χριστιανοί· καὶ ἂν ὑποδουλούμεθα ἰς τοὺς Λατίνους πολὺ συντόμως θὰ ἀφομοιονώμεθα μετ' αὐτῶν καὶ θὰ ἐχάνετο ἡ Ὁρθοδοξία ἀπὸ τῆς γῆς.

Τὸ τοιοῦτον ἐστὶ γεγραμμένον ὁμοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν ἀρχαίων Προφητειῶν περὶ τῶν μελόντων ὡς ἐξῆς: «εἶπεν ἓνας ἅγιος Γέρων· ἐπειδὴ ποτὲ θὰ θελήσουν οἱ Ἀνατολικοὶ Ὁρθόδοξοι νὰ ἐνωθοῦν μετὰ τοῦ Πάπα· θὰ ἐνοχληθῇ ὁ Μωάμεθ νὰ καταλάβῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν· καὶ ὅταν εἰδῇτε καὶ γίνῃ ὕψηλός τις Πύργος πλησίον αὐτῆς θὰ γίνῃ τὸ τοιοῦτον». Ὅπως καὶ ἐγένεν· θὰ ἐνοχληθῇ βεβαίως ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὁ Μωάμεθ νὰ καταλάβῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν διὰ νὰ μὴ τὴν καταλάβῃ ὁ Πάπας καὶ ἀπορροφηθῇ ἡ Ὁρθοδοξία ὑπὸ τοῦ Λατινισμοῦ.

Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν γνώμην εἶχον καὶ πάντες οἱ λογάδες Ἑλλήνες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὡς ἀναγινώσκομεν εἰς τὴν Ἱστορίαν καὶ «Προτιμότερον νὰ κυριεύσῃ εἰς τὴν Πόλιν φακιδόλιον Τουρκικὸν παρὰ Τίάρχα Λατινικὴν» διότι εἶχον πικρὰν πείραν τῆς κακούργου καὶ βαρβαρικῆς διαγωγῆς τῶν βεβηλώσεων καὶ καταστροφῶν καὶ τῆς μαινομένης μανίας καὶ ἐκδικήσεως τῶν Σταυροφόρων Ἰταλῶν οἵτινες ἐπεκράτησαν ἔτη τινὰ καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν τλήμονα Πατρίδα μας καὶ ἐδοκίμασαν τὴν ἀπάνθρωπον διαγωγὴν καὶ θηριώδη ποιότητά των.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝΟΡΙΑΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ

Κατὰ τὰς ἀγίας ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων καὶ τῶν Θεοφανείων, διενεμήθησαν εἰς διαφόρους πτωχοὺς καὶ ἀσθενεῖς τὰ κάτωθι ποσὰ ἐκ τῶν ἐξῆς Ἱερῶν Ναῶν :

1) Ἱερός Ναός Ἀγίων Τριῶν Παρθένων	δρχ. 1910
2) Ἱερός Ναός Ἀγίου Ἀθανασίου (Λόφου Ἀξι)κῶν	» 900
3) Ἱερός Ναός Εὐαγγελιστρίας Κορυθαλλοῦ	» 1349
4) Ἱερός Ναός Ζωοδόχου Πηγῆς Παιραιῶς	» 3250
5) Ἱερός Ναός Ἀγίων Πάντων Βύρωνος	» 900
6) Ἱερός Ναός Μεταμορφώσεως Κυψέλης	
εἰς Φάρμακα	» 1271
εἰς Ὑποδήματα	855
εἰς Ρουχισμόν	285
εἰς Χρῆμα	2950
Σύνολον Φιλοπτώχου Μεταμορφώσεως	» 5381
Γενικόν Σύνολον	» 13690

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν ἐωρτάσθη λαμπρῶς εἰς Μαρκόπουλον ἡ μνήμη τοῦ Ὁσίου Διονυσίου τοῦ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ μετὰ λειτουργῶν τεσσάρων Ἀρχιμανδριτῶν, τῇ προτροπῇ τοῦ ἐφημερίου Π. Διονυσίου Καλαργύρου. Εἰς τὸν ἐωρτάσαντα Π. Διονύστιον εὐχόμεθα ἔτι πολλά.

— Ὡσαύτως κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν 25ην Ἰανουαρίου ἐορτὴν τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου ἐωρτάσθη πανηγυρικῶς μετὰ λειτουργῶν ἱερέων ἡ μνήμη τοῦ Ἀγίου εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἀγίων Πάντων τῆς συνοικίας Βύρωνος μετὰ ἀρκετὴν κοσμουρροήν. Εἰς τὸν ἐορτάσαντα ἐφημέριον Π. Γρηγόριον εὐχόμεθα ἔτι πολλά.

Ἡ Ἐκκλησία. Ἐπιτροπὴ

Εἰς αἰώνιαν ἀνάπαυσιν

Τὴν πρωΐαν τοῦ Σαββάτου, 10ην Ἰανουαρίου 1960 παρουσία τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας, τοῦ Νομάρχου Βόλου κ. Γεωργ. Παπαδάκου καὶ πολλῶν ἀδελφῶν μας, ἐτελέσθη 40)θήμερος ἐπιμνημόσυνος δέησις, ἐν τῷ ἐν Βόλῳ Ἱερῷ Ναῷ «Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου», ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς εἰς Κύριον κοιμηθείσης μητρὸς τοῦ Ἀντιπροέδρου τοῦ Παραρτήματός μας κ. Ἀθ. Ἀγγελόπουλου, Μαρίας Κων. Ἀγγελόπουλου. Εἶθε ὁ μισθαποδότης καὶ Δικαιοκρὴς Ἰησοῦς, ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τῆς κοιμηθείσης δούλης Αὐτοῦ καὶ κατατάξῃ αὐτὴν ἐν χώρῃ ζώντων καὶ μετὰ δόλων συναριθμήσῃ.

Α. Παυλῆς

Ἐπένδυσις ἀνδρῶν μαθητῶν

Εἰς τὴν εἴθουσαν τοῦ ἱδρύματος τοῦ ἀδελφοῦ Σωμπεῖου «Τρεῖς Ἱεράρχαι» (Μενάνδρου 4) ἐλαβε χώραν τὴν Κυριακὴν 31)1)60 (ν. ἡ.) σεμνὴ τελετὴ ἐπενδύσεως ἀνδρῶν μαθητῶν τῶν Κατηχητικῶν μας. Τὴν πρωτοβουλίαν τῆς δαρείας αὐτῆς χριστιανοκοινωνικῆς ἐκδηλώσεως εἶχε ἡ δραστηρία δργάνωσις Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια». Τὴν ἐπένδυσιν ὑπερεργάζοντα παιδιῶν ἐπλαισίωσε δαρεῖα τελετὴ ἀσμάτων καὶ ἀπαγγελιῶν. Ὡσαύτως ὁμίλησαν σχετικῶς αἱ θ. Βασιλικὴ Κόντου καὶ κ. Ἀν. Λέκκα. Τὴν ὀργάνωσιν συνεχάρη ὁ παρεπιδημὼν αἰδεσμ. ἱερεὺς Μιχαὴλ Σαββόπουλος. Ἐνα μέρος τῆς δαπάνης ἐπενδύσεως κατέβαλε ἡ ἐξ Ἀμερικῆς κ. Βασ. Πυργιδά εἰς μνήμην τοῦ ἀδελφοῦ τῆς.

Συγχαίρομεν τὸ Α.Σ. καὶ τὰ μέλη τῆς «Παναγίας Ὁδηγήτριας» διὰ τὴν δρασιν καὶ εὐχαριστοῦμεν τὸν κ. Παν. Βαρυμποσιώτην διὰ τὴν συμπαράστασιν του.

Αἱ ἀρχιερεῖς τῆς Π.Ο.Ε.Ο.Κ.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν 31)1)60 διεξήχθησαν μετὰ ἀξιοσεβείας καὶ θαλάσσης αἱ ἀρχιερεῖς διὰ τὴν ἀνάδειξιν Διοκ. Συμβουλίου καὶ ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Π.Ο.Ε.Ο.Κ. Κατ' αὐτὰς ἐξελέγησαν οἱ κ. κ. Γεώργιος Κόττης, Ἠλίας Ἀγγελόπουλος, Γεώργιος Καβουρίδης, Κων)νος Κόμνιος, Κων)νος Σιδέρης, Στέργιος Παπαγιαννοῦλης, Δημ. Ντίκος, Ἰωάν. Μιχαλόπουλος, Ἀνδρέας Βασιλείδης, Ἀλέξ. Σταυριανός, Γεώργ. Γκούμας, Παν. Καλαμάκης, Ἀντ. Ζούλιος, Παν. Καραμάνος, Δημ. Δαμόσχος. Οἱ ἐκλεγέντες συνεκροτήθησαν εἰς σάμα ἐκλέξαντες πρόεδρον τὸν παλαιμάχον καὶ ἀνακατόνυτον ἀγωνιστὴν κ. Γεώργιον Κόττην.

Ἡ παρουσία τοῦ κ. Γεωργ. Κόττη, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν συμβούλων, διακρινόμενων διὰ τὴν σύνεσιν καὶ εὐσέβειάν των, συνιστοῦν ἐγγόνησιν λαμπρᾶς ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος δράσεως.

Δήλωσις

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 327 φύλλον τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ἀνεγράφη σχόλιον ὑπὸ τὸν τίτλον «Περίοδος Περιουσιολογῆς» δι' οὗ ἐνεφανίζετο ὁ τῶς ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας Καραβᾶ Ἀρχιμ. Καλλιόπουλος Γιαννακουλόπουλος, ὡς λαφυραγωγὸς τὸν Ἱερόν Ναόν ἀπὸ παντὸς ἀναθήματος καὶ ἀφιερώματος. Τὸ σχόλιον αὐτὸ ἐσφραγίσθη, ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τῶν δατέρων, εἰς ἐσφαλμένῃς πληροφορίας, καθ' ὅσον ὁ μὲν Ἀρχιμ. Καλλιόπουλος Γιαννακουλόπουλος οὐδὲν ἀπεκρίμασε, ἡ δὲ ὑπ' αὐτὸν δργάνωσις «Ρόδον τὸ Ἀμάραντον» παρέλαβε μερικὰ μόνον ἀντικείμενα ἀνήκοντα εἰς αὐτήν.

Κατόπιν αὐτοῦ ἐκφράζω τὴν λύπην μου διὰ τὸ ἀβάσιμον τοῦ ἀτυχοῦς αὐτοῦ σχολλίου, τοῦ ὁποίου συντάκτης ὑπῆρξα.

Διονύσιος Μπατιστάτος

Συλλυπητήρια

Θερμὰ συλλυπητήρια εἰς τὴν εὐλαβεστάτην οἰκογένειαν τῆς παλαιμάχου ἀγωνιστρίας, κ. Αἰμιλίας Βαζαίου, διὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου τῆς. Εὐχόμεθα ὁ Κύριος αὐτὸν μὲν ἀναπαύσῃ πλησίον του, παρηγορήσῃ δὲ διὰ τῶν ἐπουρανίων του ἐλπίδων τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του.

«Ἡ συμβολὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὴν ἐπιβίωσιν τοῦ Ἑθνους μετὰ τὴν ἄλωσιν» (Ἐκδόσις «Πηγὴ Ὁρθοδόξου Βιβλίου»)

Σύντομος ἱστορικὴ μελέτη, ἀποδεικνύουσα τὴν εὐρωστίαν καὶ πολυτίμητον συμπαράστασιν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸ ἐκδόσαν Ἑθνος, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ μόνον ἀφελύεται ἡ Ἑθνικὴ ἡμῶν καλλιγενεσία. Ἐκδόσις κομψὴ καὶ καλαίσθητος. Τιμᾶται ἀρχ. 5.— καὶ διατίθεται ἀπὸ τὴν «Πηγὴν Ὁρθοδόξου Βιβλίου» (Κάνιγγος 32).